

Hồi 34

NGỌC DIỆN TÂM HỒ

Ngồi một mình trong gian thủy xá, A Tú bút từng nhánh hoa thả xuống nước:

- Lãnh đại ca, sao chàng lại là Thần Kiếm Giang Đông Lãnh Nhật Phong.

Nàng lắc đầu:

- Tại sao như vậy được chứ. Muội sẽ trả thù sao đây. Tại sao Thần Kiếm Giang Đông kẻ thù của muội lại là Lãnh huynh.

Nàng nhìn những cánh hoa dập dềnh bởi những con sóng lăn tăn:

- A Tú có thể giết Lãnh huynh được không?

- Nàng lại ngắt một nhánh hoa khác thả xuống nước. A Tú nhìn nhánh hoa đó mà tự trách ông trời sao khéo bày chi trò éo le này.

Nàng nhìn bốn mình trong làn nước trong vắt, mà trong đó có áng mây trôi mập mờ.

- A Tú... Người đã yêu Lãnh Nhật Phong rồi sao?

Nàng lắc đầu:

- Không... Mình không yêu Lãnh Nhật Phong. Hắn là kẻ thù của mình. Chẳng lẽ cái hận hăn giết đại ca của mình, mình có thể bỏ qua được sao. Không, mình sẽ giết Lãnh Nhật Phong để trả thù cho đại ca, để không phụ ba năm rèn kiếm của nội tổ.

A Tú nhìn chăm chăm xuống làn nước trong xanh:

- Lãnh Nhật Phong, người phải chết.

Nói như thế nhưng nước mắt của nàng lại trào ra khi vừa liên tưởng đến cái ngày mà Lãnh Nhật Phong phải gục xuống bởi sự hận thù của nàng.

Nàng nức nện:

- Lãnh Nhật Phong, sao muội lại yêu huynh. Sao muội lại có thể yêu kẻ thù của muội. Huynh có hiểu cho A Tú không?

Có tiếng chân ai đó bước đến sau lưng A Tú. Người đó đứng ngay sau lưng nàng, A Tú đang buồn phiền đâu muốn gặp ai lúc này, nàng chỉ muốn ngồi một mình để tự vấn mình, và trách số mệnh.

Đôi chân mày vòng nguyệt của A Tú cau lại. Nàng lạnh nhạt nói:

- Bỏ cô nương không thích gặp ai đâu, người hãy mau ra khỏi căn nhà thủy xá này.

- Sao tiểu thư khó tính như vậy. Chưa biết người mà lại vội đuổi khách đi.

Nghe giọng nói rất từ tốn, trầm ấm, A Tú quay lại để xem người đứng sau lưng mình là ai. Đối diện với nàng là Bạch Diện thư sinh Hồ Phúc, với chiếc quạt trầm phe phẩy, trong trang phục thanh y nho sinh, tướng mạo khôi ngô.

Hồ Phúc mỉm cười:

- Tiểu thư thích ngắt hoa, mà tại hạ cũng thích cái thú tiểu khiến đó nên mới vẫn ghé qua thủy xá của tiểu thư.

Hồ Phúc nói xong thì một ả nữ nô từ ngoài bước vào, trên tay là một giỏ hoa tươi tỏa mùi hương ngây ngất. Hồ Phúc đón lấy giỏ hoa đặt xuống bàn.

Ả nô nữ kính cẩn nói:

- Công tử có còn điều chi chỉ bảo?

Hồ Phúc mỉm cười:

- Cho nàng lui, khi nào cần ta sẽ gọi.

Ả nô nữ lui gót trở ra.

Hồ Phúc ngồi xuống bàn đối mặt với A Tú:

- Tại hạ ngoại danh họ Hồ tên Phúc. Còn tiểu thư?

- Hồ công tử hỏi tên tôi để làm gì.

- Nếu là tri kỷ ắt cũng phải biết tên.

- Thế thì công tử cứ gọi tôi là A Tú.

Hồ Phúc mỉm cười. Chiếc quạt trầm trên tay gả lúc nào cũng phe phẩy:

- A Tú tiểu thư. Tại hạ ngồi trong gian thủy xá bên kia, thấy tiểu thư bên này ngắt hoa trông thật là thanh cao, thanh thoát, nên mới mạo muội bước qua để diện kiến.

- Công tử đừng khách sáo quá.

- Không, tiểu thư đừng nói tại hạ khách sáo, mà tại hạ đang ngưỡng mộ.

A Tú nhướn đôi mày vòng nguyệt nhìn Bạch Diện thư sinh Hồ Phúc:

- Hồ Phúc công tử ngưỡng mộ ai?

- Trên thế gian này có rất nhiều người đáng để tại hạ nghiêng mình kính cẩn, nhưng chỉ có A Tú tiểu thư là người tại hạ vừa gặp trong tâm đã rộn lên những điều khó tả. Phải chăng đó chính là lòng thành ngưỡng mộ của tại hạ đối với tiểu thư.

A Tú mỉm cười:

- Tôi không đáng để Hồ công tử nhìn tới đâu.

Hồ Phúc đặt chiếc quạt trầm xuống bàn:

- Tiểu thư nói vậy, tại hạ áy náy vô cùng.

Y chống cằm chiêm ngưỡng A Tú, đôi giọng thật là diễn cảm;

- Có những khoảnh khắc mà người ta không thể lý giải được. Những khoảnh khắc đó đến rất đột ngột và ra đi cũng rất đột ngột.

- Hồ công tử nói chuyện hay quá.

Hồ Phúc cầm quạt:

- Tại hạ không có võ công quán tuyệt như Triển xi phi vân Lâm Thanh Tử, hay chỉ bằng một nửa của Thần Kiếm Giang Đông Lãnh Nhật Phong, nhưng ông trời lại cho tại hạ một cái đầu của Gia Cát Khổng Minh.

- Công tử thị mình là người thông minh?

Hồ Phúc gạt đầu:

- Không có cái này, ắt phải có cái khác.

- Thế công tử có thể đoán xem A Tú đang nghĩ gì không?

Hồ Phúc nhìn thẳng vào đáy mắt nàng:

- Tiểu thư đang nghĩ về một người.

A Tú trở mắt nhìn Hồ Phúc:

- A Tú đang nghĩ về một người?

Hồ Phúc mỉm cười:

- Có đúng không?

A Tú thở hắt ra một tiếng:

- Đúng. Công tử có thể đoán được người đó là ai không?

- Tại hạ không thể đọc được ý tưởng trong đầu tiểu thư nhưng cũng có thể nói người kia đang khiến tiểu thư buồn phiền.

- Nguyên cớ nào Hồ công tử lại nghĩ như vậy?

Hồ Phúc khẽ quạt một cái, nhún vai trả lời nàng:

- Khi người ta buồn phiền thì dung nhan khô cạn và có những hành động vô thức.

Hồ Phúc lại đặt cây quạt xuống bàn:

- Hồi đó Tể tướng nước Sở là Khuất Nguyên cũng vì buồn phiền quốc gia đại sự mà đi dọc theo sông Mịch La chỉ để tìm lại mình, cuối cùng ông ấy thốt lên "Thế nhân giai trọc ngã độc thanh, thế nhân gia túy ngã độc tỉnh." (Tất cả thiên hạ dơ riêng ta sạch, tất cả thiên hạ say riêng ta tỉnh). Sau câu nói đó mới tìm thấy chính mình trong dòng Mịch La.

A Tú nheo mày nhìn Hồ Phúc:

- Công tử nói ra điển tích đó có ý gì?

Hồ Phúc chọn lấy một nhành bông đẹp nhất trong giỏ hoa. Y trình trọng đưa đến trước mặt A Tú:

- A Tú tiểu thư xem cánh hoa này có đẹp không?

A Tú nhìn cánh hoa trên tay Hồ Phúc:

- Rất đẹp, trong giỏ hoa này nó là cánh hoa đẹp nhất.

- Đúng. Đây là cánh hoa đẹp nhất trong giỏ hoa này. Cũng như trong thiên hạ có bao nhiêu mỹ nhân thì A Tú tiểu thư là người đẹp nhất trong những mỹ nhân đó.

Hai gò má A Tú ửng đỏ:

- Công tử nói làm A Tú thẹn. Đừng so sánh như vậy nữa nhé.

Hồ Phúc mỉm cười:

- Tại hạ so sánh không quá lời đâu.

Hồ Phúc trao cánh hoa qua tay A Tú. Y vừa trao hoa vừa nói:

- Tại hạ sợ những cánh hoa đã xơ xác rơi vãi xuống nước và mong rằng nó không như những cánh hoa kia.

Nghe Hồ Phúc nói chuyện, A Tú cảm nhận có một cái gì lâng lâng khiến nàng khuây khỏa với bớt nỗi buồn phiền đối với Lãnh Nhật Phong.

Những nét ưu tư trên dung diện của nàng thoáng chốc tan biến. Nàng nhìn Hồ Phúc hỏi:

- Hồ công tử sợ A Tú sẽ tan tác như những cánh hoa đã bị nước cuốn trôi ư?

Hồ Phúc trầm mặt, thở dài một tiếng. Y ôn nhu nói:

- Người xưa có câu "Hoa rơi hữu ý, nhưng nước chảy vô tình". Câu nói đó e rằng không đúng với những bậc chính nhân quân tử trong giang hồ nhưng lại đúng với những kẻ đang yêu.

- Vậy Hồ công tử nói A Tú đang yêu?

Hồ Phúc nhìn thẳng vào mặt nàng:

- Tiểu thư đang yêu. Nhưng người yêu của tiểu thư khiến tiểu thư không được vui. Tại hạ dám khẳng định tất cả nam nhân trên cõi đời này đều mang đến sự phiền muộn cho nữ nhân.

- Công tử cũng là một nam nhân

- Tại hạ không phủ nhận, nhưng tại hạ khác những nam nhân trong giang hồ.

- Khác chỗ nào?

- Tại hạ biết đâu là đóa hoa đẹp để mình sùng kính và tôn thờ.

- Vậy ngoài Hồ công tử ra, trong thiên hạ tất cả nam nhân không biết phân biệt đâu là đẹp đâu là xấu à?

- Tại hạ không dám nói như vậy, nhưng tìm được một người biết phân định cái đẹp, cái xấu chỉ đếm được trên đầu ngón tay mà thôi.

Bạch Diện thư sinh Hồ Phúc nhìn ra ngoài:

- Tại hạ mạo muội mời tiểu thư cùng thả bước với tại hạ đi trên những chiếc cầu ngoài kia chứ.

Chúng ta sẽ cùng thả hoa để chúng được rong ruổi theo chân mình.

- Công tử thích thả hoa chứ không thích bẻ hoa?

- Một đóa hoa vẫn đầy đủ những nét kiều sa của nó hơn là những cánh hoa xơ xác.

A Tú mỉm cười:

- Công tử đã mời thì A Tú không từ chối.

- Đại hạnh cho tại hạ quá.

Hồ Phúc đứng lên cùng với A Tú bước ra ngoài gian thủy xá. Bạch Diện thư sinh Hồ Phúc chấp tay sau lưng, một tay phe phẩy chiếc quạt trầm, phong thái thật khoan thai khoáng đạt, vừa đi vừa thả những đóa hoa xuống hồ nước.

A Tú đi bên cạnh gã, thỉnh thoảng lại liếc trộm gã rồi lại liên tưởng đến Lãnh Nhật Phong mà nghĩ thầm:

- Sao người này không phải là Lãnh đại ca?

Ý niệm đó khiến nàng băng quơ nhìn những đóa hoa dập dềnh trên mặt nước.

Hồ Phúc dừng chân chỉ tay xuống một đóa hoa vừa thả xuống;

- Tiểu thư xem kìa !

A Tú nhìn cánh hoa đó:

- A Tú có thấy gì đâu.

Hồ Phúc mỉm cười:

- Tiểu thư nhìn kỹ đi.

A Tú lắc đầu:

- Tôi đâu có thấy gì?

- Những đóa hoa đang vội vã đuổi theo mình.

A Tú ngẩng mặt lên nhìn Hồ Phúc, đôi mày vòng nguyệt của nàng thoáng cau lại.

Hồ Phúc mỉm cười, ôn nhu nói:

- Với tiểu thư thì hoa còn phải theo hướng chi là người.

- A Tú không thích nghe những lời khách sáo đó đâu.

- Tại hạ có lỗi quá. A Tú đừng để tâm vì những lời nói của Hồ Phúc nghe.

A Tú mỉm cười:

- A Tú cũng không nặng tiểu tiết.

- Không biết tại sao tại hạ cứ bồn chồn lo lắng khi lỡ thốt những lời khiến tiểu thư phiền muộn.

- Công tử không nên trách mình.

Nàng vừa nói vừa quay lưng toan thả bước đi tiếp thì bất chợt thấy hai gã vận hắc y, mặt che bằng vuông lụa đen, kiếm tuốt trần, trở khinh công thượng thặng đạp trên sóng nước lướt về phía nàng.

A Tú cau mày. Nhưng hiện tại trong tay nàng chẳng có thanh Huyết Hận kiếm nên thoáng bối rối.

Hai gã vận hắc y đạp chân lên thành cầu, miệng đồng thanh quát:

- Nha đầu, người chạy đâu thoát khỏi tay chúng ta?

A Tú bối rối, không biết hai gã hắc y nhân kia là ai mà tại sao lại muốn hành hung nàng.

Nàng còn đang phân vân chưa biết phải xử trí như thế nào thì Bạch Diện thư sinh Hồ Phúc quát lớn:

- Tiểu nhân, hỗn láo.

Y điểm mũi giày lướt qua mặt A Tú, cây quạt trầm nhanh hơn một cái chớp mắt điểm lấy đầu ngọn kiếm của gã hắc y nhân toan đâm thẳng vào vùng thượng đẳng của A Tú.

- Cạch...

Không biết nội lực của Hồ Phúc cao thâm đến mức nào, nhưng khi hai thứ binh khí chạm vào nhau thì gã hắc y nhân phải thối lui ba bộ.

Tên thứ hai đâm đến sau lưng Hồ Phúc. Kiếm quang của gã nhoáng lên nhanh không thể tưởng. Lưỡi kiếm lướt qua vai Hồ Phúc cùng lúc cước pháp của Bạch Diện thư sinh cũng kịp nện vào vùng hạ đẳng của gã hắc y nhân.

- Bịch...

Gã hắc y nhân hứng trọn ngọn cước của Hồ Phúc thối luôn đến bên cạnh tên kia.

Hồ Phúc xòe quạt rít lên:

- Tiểu nhân, các người muốn chết.

Hồ Phúc vừa nói vừa toan đảo bộ lướt đến, nhưng hai gã hắc y nhân thoát chớp mắt với nhau rồi đồng loạt quay lưng trở luôn khinh công thoát đi chẳng để lại dấu tích gì cả.

Hai gã kia vừa mất dạng thì Bạch Diện thư sinh cũng ôm vai, lắc đầu.

A Tú hoảng hốt đỡ lấy Hồ Phúc:

- Hồ công tử có sao không?

Hồ Phúc thần thờ nhìn nàng:

- Tại hạ đã bị thương ở vai, không ngờ bọn tiểu nhân lại dụng kiếm có tẩm độc.

- Hồ công tử, để A Tú đưa công tử về thư phòng của công tử rồi xem vết thương của người như thế nào.

Hồ Phúc thở hắt ra một tiếng:

- Bọn tiểu nhân trong giang hồ thật là bỉ ổi. Tại hạ bất tài... Tại hạ làm phiền tiểu thư.

A Tú lắc đầu:

- Hồ công tử đừng nói vậy. A Tú không phiền gì đâu. Để A Tú dìu công tử về thủy xá của người.

Hồ Phúc thở hắt ra:

- Tại hạ có lỗi với tiểu thư.

- Công tử đừng nặng tiểu tiết nữa có được không?

Hồ Phúc gượng đứng lên, nhưng rồi lại khụy một chân xuống. Gã nhìn A Tú:

- Chất độc đã phát tác khiến tại hạ không còn đủ sức đi được nữa.

A Tú đỡ lấy gã:

- Để A Tú đưa công tử về thủy xá rồi sẽ đi tìm đại phu về giải chất độc cho công tử.

Nàng vừa nói vừa dìu Bạch Diện thư sinh Hà Tổ Tổ đứng lên. Hồ Phúc dựa hẳn vào vai A Tú. Hai cánh mũi của y như phập phồng hẳn lên để thu lấy mùi hương từ mái tóc của nàng phả ra.

A Tú đưa Hồ Phúc về đến thủy xá của gã. Nàng chưa kịp dì y đến chiếc ghế đôn thì đã bị Hồ Phúc điểm chỉ vào đại huyệt linh đài.

A Tú thốt lên:

- Ôi cha !...

Sau tiếng thốt đó, A Tú cảm nhận mình như người mất hết võ công, chẳng còn chi lực nhắc nổi một cánh tay. Trong khi đó Hồ Phúc đã vòng tay qua tiểu yêu của nàng.

Da thịt A Tú nổi đầy những gai ốc và xương sống ớn lạnh.

Nàng trừng mắt nhìn Hồ Phúc :

- Hồ công tử...

Hồ Phúc mỉm cười nhìn nàng.

A Tú cau mày:

- Tại sao Hồ công tử lại điểm huyệt A Tú?

Hồ Phúc cười khẩy bế xốc nàng lên:

- Nàng muốn biết vì sao ư? Ta sẽ trả lời, bởi vì ta là kẻ thương hoa tiếc ngọc, mà nàng là đóa hoa từ trước đến nay Hồ mỗ mới gặp lần đầu.

A Tú biến sắc:

- Người... người buông ta xuống ngay.

- Tại sao nàng lại giận dữ như vậy? Thế nàng không lo lắng khi ta bị thương à?

- Người...

Hồ Phúc cười mỉm, bế xốc A Tú đi về phía tràng kỷ. Gã vừa đi vừa nói:

- Ta có thể ngửi được mùi băng trinh của nàng. Ôi ! Đóa hoa băng trinh mà lần đầu tiên khiến tim ta thổn thức.

A Tú rít lên the thé:

- Người buông ta xuống ngay. Nếu không đừng trách ta...

Bạch Diện thư sinh Hồ Phúc không màng đến sự phẫn nộ của A Tú mà thản nhiên đặt nàng nằm xuống tràng kỷ.

Gã mỉm cười ngồi xuống bên nàng :

- Nàng càng nổi giận thì ta càng hứng thú vô cùng.

A Tú nghiến răng:

- Bỉ ổi. Nếu người làm nhục ta thì Thần Kiếm Giang Đông Lãnh Nhật Phong sẽ không để yên cho người đâu.

Hồ Phúc cau mày:

- Thần Kiếm Giang Đông Lãnh Nhật Phong. Nàng có quan hệ với y à? Hẳn là gì của nàng?

A Tú nghiêm mặt:

- Người muốn biết à?

Hồ Phúc gật đầu.

A Tú lạnh lùng nói:

- Lãnh Nhật Phong chính là tướng công của ta.

- Lãnh Nhật Phong là tướng công của nàng?

- Đúng như vậy đó.

Hồ Phúc ngửa mặt cười khàn khạch. Y cắt tràng cười đậm dặt, nhìn thẳng vào mắt A Tú:

- Nếu Lãnh Nhật Phong là tướng công của nàng thì ta càng có hứng thú hơn nữa.

Hồ Phúc vừa nói vừa đặt tay lên hai bờ vai thon thả của A Tú.

A Tú rít lên:

- Buông tay người ra.

Hồ Phúc cười mỉm:

- Ta có thể nói với thiên hạ rằng nương tử của Thần Kiếm Giang Đông Lãnh Nhật Phong đã từng nằm gọn trong vòng tay Bạch Diện thư sinh Hồ Phúc như một con cừu non, vừa ngoan ngoãn vừa tội nghiệp.

Y vuốt má nàng:

- Lúc bấy giờ không biết cái gã Thần Kiếm Giang Đông kia sẽ như thế nào? Ta có thể tưởng tượng ra khuôn mặt của y tràn đầy sát khí của sự phẫn uất. Cũng có thể y không dẫn được mà ngã ra chết, tất Hồ mỗ lập được công lớn với Thiên Luân giáo chủ.

A Tú thở gấp:

- Người... Người không sợ Nhất Kiếm đoạt hồn Vũ Minh ư?

Hồ Phúc tròn mắt:

- Nàng cũng có quan hệ với Nhất Kiếm đoạt hồn Vũ Minh nữa à?

- Vũ Minh chính là đại ca của ta.

- Thế thì ta biết vì sao nàng bẻ hoa thả xuống nước rồi.

Hồ Phúc ghé mặt mình xuống sát mặt A Tú:

- Hãy quên Lãnh Nhật Phong đi. Gã không sống được bao lâu nữa đâu. Hãy về cùng với Hồ mỗ rồi nàng sẽ có được những khoảng khắc thật tuyệt diệu khi ở bên ta.

Hồ Phúc nói xong toan cởi trang y cho A Tú.

A Tú thét lên:

- Dâm tặc, buông ta ra ngay.

Hồ Phúc lắc đầu:

- Hao đã nở, bướm đã đậu, sao ta có thể buông nàng ra được.

A Tú bật khóc:

- A Tú van Hồ công tử đừng xúc phạm đến A Tú. Nếu công tử không xúc phạm đến A Tú thì A Tú sẽ mang ơn người và nhất định có ngày báo đáp.

Hồ Phúc nhướng mắt nhìn nàng :

- Nàng biết để có được nàng trong tay thì Hồ mỗ đã phải mất đến mười lạng bạc để thuê người cải trang hành thích, tạo cơ hội này cho Hồ mỗ. Hoa đã ở trong tay, làm sao Hồ mỗ có thể ngoảnh mặt mà bỏ đi được.

- Công tử làm vậy có ích gì?

- Ai cũng có cái thú tiêu khiển riêng. Người thì ham võ công, kẻ thì mơ tưởng đến kim lượng, danh vọng nhưng riêng Hồ mỗ thì chỉ thích chinh phục những bông hoa biết nói. Mà nàng là đóa hoa mà Hồ mỗ cảm thấy hứng thú nhất.

Y khịt mũi:

- Hồ mỗ có thể nói với nàng. Ta đang ngửi mùi băng trinh từ người nàng tỏa ra.

Hồ Phúc le lưỡi liếm mép.

Đôi mắt với một đại đạo hái hoa, A Tú tưởng như toàn thân mình đang bị đóng băng, thỉnh thoảng lại nổi gai ốc, xương sống lạnh ngắt.

A Tú khẩn thiết nói:

- Trong thiên hạ đâu thiếu nữ nhân, sao Hồ công tử lại chỉ muốn hại A Tú? A Tú không có oán thù gì với công tử kia mà.

Hồ Phúc sa sầm mặt:

- Nàng đừng nói nhiều nữa khiến Hồ mỗ không được vui.

Gã vừa nói vừa ghé sát mặt mình vào mặt A Tú.

- Rằm...

- Bịch... bịch...

Hồ Phúc bật ngồi thẳng lên quay ngoắt lại. Lọt ngay vào đôi mắt háo hức của gã là hai chiếc thủ cấp mà chỉ có Hồ Phúc mới biết đó là thủ cấp của ai.

Hồi 35**ĐOẠN HỒN CỐC**

Đoạn hồn cốc.

Thiên hạ đặt cho nơi này cái tên “Đoạn hồn cốc” cũng đúng thôi, bởi chung quanh nó là những vách đá dựng đứng với những gờ đá nhô ra chẳng khác nào những lưỡi gươm nhọn chực chờ lấy mạng bất cứ ai đặt chân vào Đoạn Hồn Cốc.

Ngay trước cửa vào Đoạn Hồn Cốc, một chiếc áo quan trắng đã được ai đó đặt sẵn từ bao giờ, mà Lãnh Nhật Phong biết chắc rằng chiếc áo quan kia để dành cho chàng. Thiên Luân giáo đón Lãnh Nhật Phong bằng cỗ quan tài chứng tỏ họ đã chuẩn bị cho chàng một cái chết một khi đặt chân vào Đoạn Hồn Cốc. Sự khủng bố tiềm ẩn đâu đó trong khung cảnh yên ắng nặng nề.

Lãnh Nhật Phong bước đến trước cỗ quan tài mang màu tang tóc. Một cơn gió từ trong Đoạn Hồn Cốc thổi ra mang theo sự giá lạnh của chốn a tỳ.

Đôi tinh nhãn của Lãnh Nhật Phong nhìn thẳng vào cỗ áo quan mà ngỡ như đang đục thủng nó ra bằng thần nhãn của mình.

Chiếc quan tài trắng đột ngột chuyển dịch. Từ dưới đất bốn người vận võ phục trắng chui lên khiêng luôn cả cỗ quan tài khủng bố đó.

Thấy bốn người đó, Lãnh Nhật Phong thoáng cau mày.

Bốn người kia để cỗ áo quan trên vai, nhìn thẳng vào Lãnh Nhật Phong.

Lãnh Nhật Phong nhìn họ:

- Tại hạ được diện ngộ với Tứ trùng độc sĩ, quả là điều bất ngờ, nhưng lại rất thích thú.

Nhút trùng có khuôn mặt phẳng lì, đến ngay cả lỗ mũi cũng như không có trên khuôn mặt gã. Gã ôn nhu nói:

- Nhút trùng Mạnh Cương thay mặt cho ba vị sư đệ Mạnh Côn, Mạnh Kinh, và Mạnh Gã nhút bái Thần Kiếm Giang Đông Lãnh Nhật Phong.

Tất cả Tứ trùng đồng loạt cúi đầu xuống.

Lãnh Nhật Phong thở dài một tiếng, bởi chàng biết rằng họ đang làm những điều cần thiết để biểu lộ cốt cách trước khi đặt ai đó vào cỗ quan tài.

Thà rằng Tứ trùng đừng nói những lời khách sáo đó, nhưng khi những lời khách sáo kia đã thốt ra thì chỉ có hai cách chọn lựa. Một là đối phương của Tứ trùng phải tự chui vào áo quan để họ đem đi chôn sống, cách thứ hai là chính Tứ trùng phải từ bỏ cõi nhân gian để về châu diêm chúa.

Tứ trùng ngẩng mặt lên nhìn Lãnh Nhật Phong. Mạnh Cương nói tiếp:

- Tứ trùng đã nghe danh Thần Kiếm Giang Đông Lãnh Nhật Phong từ lâu rồi, và hôm nay mới được đối mặt thỉnh giáo.

Lãnh Nhật Phong thở dài một tiếng:

- Tại hạ chỉ muốn hỏi bốn vị một điều duy nhất thôi trước khi chúng ta động thủ ấn chứng võ công với nhau.

- Tứ trùng có qui lệ đó cho những ai được Tứ trùng đưa tiễn.

- Thế thì tốt. Tại hạ hỏi bốn vị các vị có thân phận thế nào trong Thiên Luân giáo?

Mạnh Cương trả lời Lãnh Nhật Phong:

- Trong Thiên Luân giáo, ngoài giáo chủ ra, có Tứ trùng với chức phận Tổng quản Thiên Luân cung.

Lãnh Nhật Phong gật đầu:

- Các vị đã thăng thấn và sẽ nhận một cái chết bởi thân phận là người của Thiên Luân cung.

Lãnh Nhật Phong dứt lời, lấy mảnh vải trắng dặt trong thắt lưng cột vào hữu thủ của mình. Đó chính là mảnh lụa có dòng chữ "Một vành tang, một chữ tình."

Lãnh Nhật Phong cột xong mảnh lụa đó vào tay mình, thanh Huyết Hận kiếm cũng xuất hiện trên tay chàng. Nhìn thanh Huyết Hận kiếm, Lãnh Nhật Phong nói:

- Mỗi hận kim bằng, máu chảy thịt rơi.

Lời vừa dứt, Lãnh Nhật Phong đã xuất thủ. Có cảm tưởng như cả khung cảnh âm u kia chỉ rực lên ánh quang đỏ chói, nhưng Tứ trùng thì chẳng hề nhận ra Lãnh Nhật Phong động thân.

Cả bốn người cảm nhận vai mình nặng trĩu. Họ nhìn lại mới biết cổ áo quan đã bị xé làm bốn phần và mỗi người giữ lấy một phần.

Khuôn mặt của Tứ trùng biến đổi sau chiêu kiếm của Lãnh Nhật Phong. Cả bốn gã đứng đực ra với cái nhìn ngơ ngác.

Lãnh Nhật Phong nhìn Tứ trùng.

- Tứ trùng đã đem đến cho Lãnh Nhật Phong một cổ áo quan, tại hạ tặng lại cho Tứ trùng mỗi người một cổ áo quan.

Tứ trùng cau mày đồng loạt hạ vai xuống để bỏ những khúc quan tài xuống đất.

Mạnh Cương nói:

- Trăm nghe không bằng mắt thấy, nay mới được chứng kiến quỷ kiếm ma chiêu của Thần Kiếm Giang Đông Lãnh Nhật Phong. Nhưng Lãnh Nhật Phong chỉ có thể chém áo quan mà không thể lấy mạng được Tứ trùng thì kiếm thuật của Thần Kiếm Giang Đông chỉ để làm đẹp cho giang hồ mà thôi.

Mạnh Cương nói xong, khoát tay. Cả bốn người như chui tọt xuống đất. Trong giang hồ, cái hay, cái độc và cái làm ra danh xưng Tứ trùng chính là thuật độn thổ của họ. Trong giang hồ có lẽ cũng chỉ có Tứ trùng xử được thuật độn thổ để tiếp cận đối phương.

Mặt đất như xáo trộn hẳn lên, ngờ như có bốn con thuồng luồng đang lao đi âm âm hướng về một điểm đến, mà cái điểm đó chính là Lãnh Nhật Phong.

Bất cứ cao thủ trong võ lâm nào chứng kiến cảnh tượng đó cũng phải bối rối vì tuyệt nghệ độn thổ của Tứ trùng, nhưng Lãnh Nhật Phong thì vẫn bình nhiên đứng như tượng. Chàng chờ cho bốn dải đất kia còn cách mình non hai trượng thì đâm thẳng thanh Huyết Hận kiếm xuống đất, vận hóa nguyên ngươn thần lực truyền vào đốc kiếm.

Mặt đất như dấy động âm ỉ, chẳng khác nào đang có cơn chấn động bất thần xuất hiện. Luồng nội lực do Lãnh Nhật Phong truyền vào Huyết Hận kiếm để biến hóa thành kiếm khí, và chia thành bốn nhánh đón thẳng lấy bốn dải đất đang lao về phía chàng.

- Âm.. âm... âm...

Từ trong lòng đất, Tứ trùng như bốn quả pháp thẳng thiên bắn vọt lên trời. Mạnh Côn, Mạnh Kinh, Mạnh Giã lao đảo, chân đứng không vững. Duy chỉ có Mạnh Cương thì còn giữ được thế trụ của mình.

Lãnh Nhật Phong hoành kiếm ngang ngực, lạnh lùng nói:

- Khăn tang Lãnh Nhật Phong đã đeo vào cho Tứ trùng.

Lãnh Nhật Phong vừa nói vừa chuyển thanh Huyết Hận kiếm hướng nhanh về phía Tứ trùng, chàng thét lớn:

- A...a... a..

Tiếng thét của Lãnh Nhật Phong biểu lộ một tâm trạng phẫn nộ tột đỉnh. Trước mắt chàng giờ đây chỉ có hình ảnh về cái chết của Kha Bạc Kim, Mộng Đình Hoa, những cái chết của bằng hữu làm nên cơn phẫn nộ của Thần Kiếm Giang Đông Lãnh Nhật Phong.

Không gian trước cửa vào Đoạn Hồn Cốc như nhuộm máu bởi ánh kiếm đỏ rực của Lãnh Nhật Phong. Khi mọi sư qua đi chỉ trong khoảnh khắc ngắn ngủi thì Mạnh Côn, Mạnh Kinh, Mạnh Giã chẳng còn giữ được thủ cấp trên cổ nữa. Cả hai biến thành những tử thi bất động không đầu.

Mạnh Cương thất sắc, mặt tái xanh như chàm.

Y rít lên:

- Lãnh Nhật Phong, người phải chết.

Mạnh Cương vừa nói vừa xoay nửa vòng, ba chiếc ám khí sáng ngời thoát ra bay theo hình chữ phẩm nhắm Lãnh Nhật Phong tập kích.

Những chiếc ám khí của Mạnh Cường không phải thứ ám khí bình thường, mà tiềm ẩn bên trong có chất độc, cùng hỏa pháo. Chỉ cần chạm vào da thịt đối phương thì người đó không còn cách gì giữ được sinh mạng. Lúc định nhân đỡ ba ngọn ám khí thì chúng có thể phát nổ để độc khí công phá vào khí lực mà chết. Ngay cả Mạnh Cường cũng không bao giờ nghĩ đến có lúc phải dụng tới Tinh tú đoạt mệnh châm, bởi y đã bỏ ra bao nhiêu tâm huyết mới chế tác được có ba ngọn Tinh tú đoạt mệnh châm. Chính vì lẽ đó mà y quý ba ngọn ám khí như quý tính mạng mình, mà bây giờ y bắt buộc phải dụng tới, chẳng qua bởi sự phẫn uất trước những cái chết thảm của Mạnh Côn, Mạnh Giã và Mạnh Kinh.

Tả thì dài dòng, nhưng sự biến thì xảy ra không ngoài một lần chớp mắt. Ba ngọn ám khí Tinh tú đoạt mệnh châm chẳng khác ào ba ánh sao băng xẹt thẳng vào vùng thượng đảnh của Lãnh Nhật Phong.

Hứng trọn ba ngọn ám khí Tinh tú đoạt mệnh châm thì Lãnh Nhật Phong khó bảo toàn được tính mạng của mình, dù chàng có luyện thành thần công tuyệt thế đi chăng nữa, hay toàn thân là kim cương bất hoại.

Mạnh Cường rít lên:

- Người phải chết.

Có một điều mà Mạnh Cường không nghĩ đến đó là trong tay Lãnh Nhật Phong không phải là thanh Long kiếm hôm nào, mà bây giờ là thanh Huyết Hận kiếm. Nếu những ngọn ám khí của Mạnh Cường có sự bá đạo khôn lường thì thanh Huyết Hận kiếm cũng được đúc ra bằng lửa hận thù, mà nó lại đang ở trong tay Thần Kiếm Giang Đông Lãnh Nhật Phong.

Ánh kiếm huyết quang đỏ rực khiến cho Mạnh Cường lóa mắt. Gã những tưởng ba ngọn Tinh tú đoạt mệnh châm sẽ phát nổ khi Huyết Hận kiếm chạm vào chúng, nhưng đạo ánh quang đỏ rực thoát hiện cũng thoát mất mà chẳng có âm thanh nào phát ra khiến Mạnh Cường ngơ ngác. Y nhìn lại Lãnh Nhật Phong chỉ kịp nhận ra mũi Huyết Hận kiếm đã điểm thẳng vào tam tinh của gã rồi.

Thanh kiếm đỏ rực như nhuộm máu khiến toàn thân Mạnh Cường như nổi đầy gai ốc và rùng mình một cái. Y nhìn mũi kiếm chăm chăm và tự hỏi :

- Sao những chiếc Tinh tú đoạt mệnh châm lại tan biến đâu mất rồi.

Câu hỏi thầm của Mạnh Cường được lời giải thích ngay khi nhìn vào đôi mắt của Lãnh Nhật Phong. Chính ánh mắt của Lãnh Nhật Phong cho Mạnh Cường câu trả lời những chiếc Tinh tú đoạt mệnh châm đang ở trên búi tóc gã.

Lãnh Nhật Phong nghiêm giọng nói:

- Tại hạ muốn để lại một cái mạng của Tú trùng.

Mạnh Cương không màng đến câu nói của Lãnh Nhật Phong mà hỏi ngược lại:

- Những chiếc Tinh tú đoạt mệnh của Mạnh mỗ chẳng làm gì được người à?

Lãnh Nhật Phong lắc đầu:

- Thanh kiếm trong tay tại hạ đủ đối phó với sự bá đạo của những chiếc Tinh tú đoạt mệnh châm của các hạ. Lãnh Nhật Phong biết tôn giá quý những chiếc Tinh tú đoạt mệnh châm như quý sinh mạng mình nên chỉ dụng đến kiếm khí quyết quăng trả chúng lại cho các hạ. Ta không muốn tuyệt nghệ độn thổ tuyệt tích trong giang hồ mới cho tôn giá một cơ hội.

Lãnh Nhật Phong rút thanh Huyết Hận kiếm về:

- Tôn giá chỉ có một cơ hội này thôi, hãy đi đi.

- Ba vị sư đệ của ta đã chết, cái ta quý nhất cũng chẳng làm gì được Lãnh Nhật Phong, thế thì Mạnh Cương sống để làm gì? Sống để ôm chữ hận mà chẳng làm gì được người, thà chết còn sướng hơn.

Mạnh Cương lấy nguyên khí căng phòng lồng ngực:

- Lãnh Nhật Phong, Mạnh Cương chết mà được chết cùng với người, ta mãn nguyện lắm.

Mạnh Cương vừa dứt lời, bất thần tự vận công võ chưởng vào búi tóc của gã. Hành động của Mạnh Cương vừa quyết liệt vừa bất ngờ, bởi gã muốn khí độc trong Tinh tú đoạt mệnh châm có thể công kích Lãnh Nhật Phong cùng chết theo gã.

Một lần nữa Mạnh Cương lại nghệt mặt bởi chưởng của y chưa kịp vỗ thẳng vào búi tóc thì thanh Huyết Hận kiếm đã cắt tiện búi tóc của gã rồi.

Ba ngọn ám tiễn Tinh tú đoạt mệnh châm cùng với búi tóc của Mạnh Cương bị thanh Huyết Hận kiếm hất đi.

Mạnh Cương rít lên:

- Lãnh Nhật Phong... Người...

Mạnh Cương nghẹn lời.

Lãnh Nhật Phong cau mày nhìn Mạnh Cương nói:

- Tôn giá đã đánh mất cơ hội mà Lãnh Nhật Phong đã ban tặng rồi.

Mạnh Cương thở dài, ảo não:

- Lãnh Nhật Phong, vòm trời Trung Nguyên kiếp này không thuộc về Mạnh Cương, nhưng nếu có kiếp sau, ta nguyện sẽ là kẻ thù bất đội trời chung với người.

Mạnh Cương nói xong câu nói đầy sự căm hờn, phẫn nộ đó thì vỗ luôn chưởng kinh vào đầu mình.

Lãnh Nhật Phong mặc nhiên nhìn Mạnh Cương tự sát trước mặt mình.

- Bộp...

Thủ cấp của Mạnh Cường bẹp dúm lại, và gã đổ nhào xuống đất, hồn lìa khỏi xác.

Lãnh Nhật Phong nhìn Mạnh Cường:

- Trong giang hồ chắc chỉ có Tứ trùng chứ không thể có Độc trùng.

Bỏ những cái xác của Tứ trùng ngay tại cửa vào Đoạn Hồn Cốc, Lãnh Nhật Phong thả bước tiến vào trong. Qua khỏi cửa vào Đoạn Hồn Cốc, thật ra đó chỉ là một khe đá. Đoạn Hồn Cốc hiện ra ngay trước mắt chàng. Đó là những phiến thạch bàn được chồng chất lên nhau, xa xa nhìn như những cổ quan tài đá nằm ngổn ngang chồng lên nhau.

Không gian thật u tịch nặng nề mà bất cứ ai cũng có thể cảm nhận đâu đó một mùi tử khí chập chờn.

Ngồi trên một chiếc thạch bàn, một lão già có khuôn mặt khắc khổ, thanh kiếm xanh rờn gác ngang hai bắp chân, như đang trầm tưởng suy ngẫm điều gì đó.

Lãnh Nhật Phong bước đến trước mặt lão nhân.

Chàng ôm quyền xá:

- Tại hạ là Lãnh Nhật Phong đến đây phò hội với Thiên Luân giáo chủ.

Lão nhân nhướng mày nhìn thẳng vào mặt chàng :

- Còn lão phu đến đây để đòi món nợ của sư đồ.

- Tại hạ không có ý trả nợ ai khi đến Đoạn Hồn Cốc.

Lão nhân đặt tay vào đốc kiếm. Những ngón tay của lão rất nhẹ nhàng, ngỡ như lão đang nâng niu chuỗi kiếm thì đúng hơn.

Lão nhân nói:

- Thế cái nợ với Nhất kiếm đoạt hồn Vũ Minh, Lãnh công tử sẽ trả như thế nào?

Lãnh Nhật Phong thở dài một tiếng:

- Tại hạ có cách trả cho tôn giá nhưng không phải lúc này.

- Lãnh kiếm thủ trả món nợ đó cho lão bằng cách gì?

- Nợ một cái mạng thì trả bằng một cái mạng.

- Thế thì Lãnh kiếm thủ còn chờ gì nữa mà chưa xuất chiêu?

- Tôn giá vì món nợ giữa Lãnh Nhật Phong với Vũ Minh, nhưng lần này đến Đoạn Hồn Cốc, Lãnh Nhật Phong không phải vì món nợ đó. Món nợ máu với Vũ Minh, Lãnh Nhật Phong sẽ trả cho A Tú cô nương.

Đôi mày bạc của lão nhân cau lại:

- Trả cho A Tú?

Lãnh Nhật Phong gật đầu:

- Tôn giá hãy tin vào lời nói của tại hạ.

Lão nhân đứng lên:

- Cứ cho lão tin vào lời của Lãnh công tử, nhưng lão cũng muốn biết kiếm thuật của người đạt đến cảnh giới nào mà khả dĩ có thể hạ được Nhất kiếm đoạt hồn Vũ Minh.

- Kiếm rất vô tình. Với lại tại hạ không phải đến Đoạn Hồn Cốc để ẩn chứng võ công. Tại hạ đến Đoạn Hồn Cốc vì tình bằng hữu.

- Lão đến Đoạn Hồn Cốc vì tình sư đồ. Chỉ cần công tử vượt qua ba chiêu kiếm của lão phu, lão sẽ nhường đường cho người.

Lão trầm giọng thật nghiêm:

- Thịnh chiêu.

Lão nhân vừa nói vừa phát động thế công. Kiếm quang của lão nhanh không thể tưởng, ngỡ như lão chưa động thủ mà kiếm đã đến đối phương rồi. Mũi kiếm của lão nhân đâm xẹt tới yết hầu Lãnh Nhật Phong.

Lão vừa xuất thủ, miệng đã điểm nụ cười, ôn tồn nói:

- Thức kiếm này lão đặt cho nó cái tên Trường giang tam điệp lang (ba đợt sóng trên sông Trường Giang)

Khi mũi kiếm còn cách yết hầu Lãnh Nhật Phong độ một gang tay, lão nhân thoáng cau mày bởi sự bất động của chàng. Chính sự bất động của Lãnh Nhật Phong khiến Kiếm vương lão nhân cau mày.

Kiếm chưa đến đích, lão đã biến hoá. Lần này kiếm không đâm tới mà lại chém xả ngang chực chờ tiện lấy thủ cấp của Lãnh Nhật Phong.

Ánh kiếm cắt một đường cầu vòng cùng lúc thanh Huyết Hận kiếm vụt xuất hiện hứng lấy đường kiếm của lão nhân.

- Chát...

Thanh kiếm trên tay lão nhân bị tiện đôi, kiếm gãy nhưng lão nhân mỉm cười.

Lão cười khẩy nói:

- Cái tuyệt của lão không phải là trường kiếm.

- Không phải là trường kiếm thì tuyệt học của tôn giá là đoản kiếm.

Khi sử dụng trường kiếm thì khoảng cách giữa hai đấu thủ phải non bốn trượng, nhưng sử dụng đoản kiếm thì cần áp sát đối phương. Trong khi trường kiếm của lão nhân bị gãy thì lão cũng đã áp sát Lãnh Nhật Phong rồi.

Lưỡi kiếm thoát rời khỏi thanh trường kiếm để trở thành đoản kiếm. Nhưng đoản kiếm chưa kịp phát thành thức thành chiêu thì ánh quang đỏ rực đã lướt tới chụp xuống lưỡi đoản kiếm.

- Chát...

Trong một khoảng cách chỉ có thể sử dụng đoản kiếm thế mà Lãnh Nhật Phong vẫn dụng Huyết Hận kiếm biến hóa chém gãy lưỡi đoản kiếm của lão nhân Kiếm vương.

Trên tay lão nhân chỉ còn lại chuôi kiếm trợ trợ khiến lão sững sốt đứng thất thần.

Lãnh Nhật Phong ôm quyền xá lão nhân:

- Trường gian tam điệp lẳng có ba thức liên hoàn, biến hóa vô song, tại hạ qua được hai thức, còn một thức xin hẹn tôn giá lại lần sau. Kiếu từ.

Lão nhân ngơ ngẩn nhìn chàng rồi nhìn lại chuôi kiếm trên tay mình. Lãnh Nhật Phong toan bỏ đi thì lão nhân gọi giật lại:

- Lãnh công tử, lão phu muốn hỏi.

- Tôn giá hỏi gì?

- Thanh kiếm trong tay công tử do ai đúc ra vậy?

- Nội tổ của A Tú cô nương.

Lão nhân quăng chuôi kiếm xuống đất:

- Hèn chi... ta không hiểu nổi

Lãnh Nhật Phong hiểu lão nhân đang nghĩ gì. Chàng thở dài nói:

- Tôn giá không ngờ thanh kiếm này của họ Vũ mà ở trong tay Lãnh Nhật Phong phải không?

Lão nhân gật đầu:

- Đúng, đúng. Tại sao thanh kiếm đó trên tay Lãnh kiếm thủ?

- Tại hạ chỉ có một cái mạng mà cái mạng đó phải đền lại cho Vũ cô nương nên mới được Vũ cô nương cho mượn thanh Huyết Hận kiếm này. Tại hạ kiếu từ.

Lãnh Nhật Phong bước qua mặt lão nhân, nhưng chàng vừa đến trước cửa Đoạn Hồn Cốc thì từ bên trong một lưới những chiếc phi châm lao ra.

Lãnh Nhật Phong xoay chân, dựng luôn hữu thủ tổng về phía trước một đạo kinh cản lưới phi châm đó.

Phi châm rào rào bay ngược vào trong. Cùng lúc tiếng rú của Lâm Thanh Tử cất lên lạnh lạnh, khiến tâm trí của Lãnh Nhật Phong bấn loạn.

Lãnh Nhật Phong biến sắc:

- Lâm Thanh Tử...

Chàng điểm mũi giày lướt vào trong Đoạn Hồn Cốc. Nhật Phong không thể tin vào mắt mình được nữa, cảnh tượng trước mắt khiến tâm của Nhật Phong phát cuồng.

Chàng lướt đến đỡ lấy Lâm Thanh Tử :

- Lâm đệ.

Trên người Lâm Thanh Tử chỉ chít những mũi phi châm, ngỡ như người gã mọc gai thì đúng hơn.

Lâm Thanh Tử thở hỗn hển:

- Cuối cùng Lâm Thanh Tử cũng gặp được Lãnh huynh.

- Lâm đệ... Lãnh Nhật Phong không để cho đệ chết được đâu. Ta không thể để cho đệ chết được đâu. Nhứt định Lâm Thanh Tử phải sống.

Nhật Phong ôm lấy Lâm Thanh Tử lướt ra ngoài Đoạn Hồn Cốc, trong khi Lâm Thanh Tử đã ngất lịm đi rồi.

Lão nhân Kiếm vương không có ở ngoài nữa mà chỉ còn lại ngay cửa Đoạn Hồn Cốc là chiếc mặt nạ da người. Chiếc mặt nạ của lão nhân Kiếm vương tự nhận là tôn sư của Nhất Kiếm đoạt hồn Vũ Minh.

Nhật Phong thò tay lấy chiếc mặt nạ đó. Chàng nghiêng răng phần uất thốt lên:

- Lập Ái... Lập Ái...

Nhật Phong nhìn chiếc mặt nạ thấy có bút tự:

"Lãnh Nhật Phong, chắc ngươi không ngờ ngươi là hung thủ hại Lâm Thanh Tử, chứ không phải là bản tọa. Số kim châm của Lâm Thanh Tử húng trọn đủ để lấy mạng trăm người chứ đừng nói một người. Nếu ngươi nặng tình muốn cứu Lâm Thanh Tử thì phải dụng toàn bộ nguyên khí bản thân để ép tất cả những phi châm trong mình Lâm Thanh Tử ra ngoài, may ra mới giữ được mạng của họ Lâm. Nhưng nếu làm như vậy thì ngươi sẽ tiêu tốn nội lực, nguyên khí. Như vậy e rằng chẳng còn Thần Kiếm Giang Đông Lãnh Nhật Phong. Võ công của ngươi sẽ mất hết còn đâu thực hiện được ý định thanh toán Thiên Luân giáo. Bản tọa nói bấy nhiêu đó, ngươi tự suy xét mà quyết định..."

Nhật Phong nhìn lại Lâm Thanh Tử đang nằm thoi thóp trên tay mình. Những gì Lập Ái để lại qua bút tự trong chiếc mặt nạ này đều đúng.

Nhật Phong vo tròn chiếc mặt nạ quăng nó đi. Chàng nhìn Lâm Thanh Tử nói:

- Dù Lãnh Nhật Phong có trở thành kẻ tàn phế cũng không để Lâm đệ chết được đâu.

Hồi 36

ĐA SẦU MỸ PHỤ HOÀNG PHỦ NGỌC

Hai chiếc thủ cấp mở mắt trùng trùng nhìn Bạch Diện thư sinh Hồ Phúc. Chạm vào những ánh mắt không hồn đó, da thịt Hồ Phúc nổi đầy gai ốc, tất nhiên cái tướng dâm đẳng toan tính chiếm đoạt sự trinh trắng của A Tú cũng tan biến ngay trong đầu gã.

Bạch Diện thư sinh Hồ Phúc bật dậy:

- Ai, xuất đầu lộ diện đi?

Kha Cát Cát cùng với Khư Giã Đạt Ma bước vào.

Hồ Phúc cau mày nhìn Kha Cát Cát:

- Các người là ai, lại tự tiện quăng hai chiếc thủ cấp vào thư phòng của Hồ mỗ.

A Tú thấy người xuất hiện thét lớn:

- Cô nương, lão trượng, cứu tôi với. Hắn...

Cát Cát mỉm cười nhìn Hồ Phúc:

- Các hạ đã biết lý do vì sao bốn cô nương và lão pháp tướng tự tiện vào phòng của các hạ rồi chứ?

Hồ Phúc hừ nhạt một tiếng:

- Đây là chuyện của ta, không liên can gì đến các người.

Hồ Phúc ngăm Cát Cát:

- Xem chừng các người không phải là người Trung Nguyên.

Cát Cát gật đầu:

- Công tử nhận xét rất đúng. Bốn cô nương và lão pháp tướng là người của Tây Vực Huyền Cung. Giờ công tử còn muốn hỏi gì không?

Hồ Phúc nghe xong câu nói của Cát Cát bỗng giật mình. Gã đổi giọng thật từ tốn:

- Tây Vực Huyền Cung tại hạ đã nghe lâu lắm rồi, hôm nay mới được diện kiến. Thật là hạnh ngộ... hạnh ngộ.

Cát Cát cười khẩy nói:

- Nếu cho là cuộc hạnh ngộ thì công tử có thể rời khỏi đây được rồi, chứ nếu vọng ngôn bừa bãi e rằng công tử cũng giống như hai gã cầu tặc chúng vừa mới bị pháp tướng của ta lấy thủ cấp ra khỏi cổ.

Hồ Phúc lưỡng lự:

- Trước khi đi, tại hạ muốn thỉnh giáo ngoại danh của cô nương và lão trượng.

Cát Cát lắc đầu:

- Hạng người như công tử thì không đáng để cho ta và pháp tướng nói ra danh tánh.

Hồ Phúc thẹn mặt.

Khư Giã Đạt Ma nhìn gã :

- Người đi đi.

Hồ Phúc thở dài một tiếng, lẳng lặng bước ra cửa.

Từ bên ngoài hành lang có dáng người nhỏ thó lao đến húc đầu vào vùng hạ đẳng của Hồ Phúc.

- Bộp...

Hồ Phúc loạng choạng thối lui ba bộ. Hứng trọn cú húc đầu của người đó. Hồ Phúc tưởng như ruột gan muốn nhào hết ra ngoài.

Y nhìn lại mới biết đó chỉ là một cậu bé trạc độ mười ba, mười bốn tuổi.

Gã rít lên:

- Người... có mắt như không trông.

Cậu bé khoát tay:

- Tiểu Cầu không thấy đại công tử... miễn thứ... miễn thứ...

Tiểu Cầu vừa nói vừa lẩn luôn ra phía sau Khư Giã Đạt Ma:

- Sư phụ...

Nghe cậu bé gọi Khư Giã Đạt Ma là sư phụ, vẻ mặt Hồ Phúc nhanh chóng thay đổi. Những nét phẫn nộ tan biến thay vào đó là khuôn mặt điềm đạm, nhân hậu.

Y nhìn Tiểu Cầu nói:

- Ta không trách người đâu, nhưng mai một người phải mở mắt to để tránh người đó. Nếu lỡ gặp kẻ nhỏ mọn, e rằng sẽ không bỏ qua cho người đâu.

Hồ Phúc ôm quyền xá Cát Cát và Khư Giã Đạt Ma:

- Có dịp chúng ta sẽ gặp lại.

Gã toan bước ra cửa thì Tiểu Cầu gọi giật lại:

- Đại công tử.

Hồ Phúc giật mình dừng bước:

- Tiểu tử muốn nói gì?

Tiểu Cầu chỉ hai chiếc thủ cấp:

- Những người này là thuộc hạ của công tử, chẳng lẽ để họ ở lại đây ư. Đại công tử không nỡ cho thuộc hạ của mình một cổ quan tài à?

Cát Cát nhìn Hồ Phúc:

- Tiểu Cầu nói đúng. Công tử hãy lo hậu sự cho thuộc hạ của mình chứ.

Hồ Phúc không còn cách nào khác. Y thở hắt ra một tiếng, miễn cưỡng gói hai chiếc thủ cấp mang đi. Hồ Phúc ra đến bên ngoài mới quay mặt lại:

- Thế nào Hồ mỗ cũng có dịp gặp lại các vị.

Khư Giã Đạt Ma toan lên tiếng nhưng Tiểu Cầu đã cướp lời Khư Giã Đạt Ma. Y nhướn mắt nói với Hồ Phúc:

- Đại công tử cứ đi đi. Tiểu Cầu có thể chỉ cho đại công tử biết một nơi vui vẻ, đó là Đẳng Vương Cung.

Hồ Phúc lườm Tiểu Cầu rồi mới chịu bỏ đi.

Gã mất dạng rồi Tiểu Cầu mới nhảy ba bước đến khép cửa phòng. Trong khi Khư Giã Đạt Ma đã cách không phóng chỉ giải huyết cho A Tú.

A Tú bật ngồi lên, ôm quyền xá Kha Cát Cát và Khư Giã Đạt Ma :

- Đa tạ lão trượng và cô nương đã cứu A Tú. Cái ơn này, A Tú nhất định sẽ báo đáp.

Cát Cát khoát tay:

- Cô nương đừng khách sáo. Thật ra người cứu cô nương tránh được cái nhục không phải là Cát Cát và pháp tướng đâu, mà chính là cậu bé Tiểu Cầu đó.

A Tú nhìn lại Tiểu Cầu.

Tiểu Cầu toét miệng cười. Y lấy trong ống tay áo ra một túi gấm rồi trút tất cả ngân lượng lên bàn.

Cát Cát cau mày:

- Tiểu Cầu... Khi nãy ngươi húc đầu vào bụng tên cường đạo dâm đẳng đó để lấy túi gấm của y à?

Tiểu Cầu cười hềnh hếch rồi nói:

- Vô quýt đây thì phải có móng tay nhọn mà. Nếu hôm nay không có số kim lượng này thì Tiểu Cầu sao có bạc mà mua gạo cho mẫu thân.

A Tú bước lại bên Tiểu Cầu:

- Nhà Tiểu Cầu ở đâu?

Tiểu Cầu nhướn mắt nhìn A Tú :

- Tỷ tỷ hỏi để làm gì? Tiểu Cầu không nói đâu.

Y nhìn lại Kha Cát Cát và Khư Giã Đạt Ma.

Cát Cát hỏi Tiểu Cầu:

- Ý của người đang muốn gì?
- Cát Cát tỷ tỷ và lão sư phụ lấy bao nhiêu?

Cát Cát cau mày:

- Người muốn nói ta lấy cái gì?

Tiểu Cầu chỉ chiếc túi gấm:

- Thì số kim lượng này nè.

Cát Cát then đến đỏ mặt:

- Tại sao người lại nói như vậy?
- Có công thì phải thưởng. Chẳng lẽ tỷ tỷ không lấy ư? Tiểu Cầu nói là giữ lời, chỉ cần tỷ tỷ và lão

trưởng cứu được...

Y nhìn lại A Tú :

- Tỷ tỷ tên là gì?
- A Tú.

Tiểu Cầu quay lại Cát Cát.

Cát Cát hừ nhạt nói:

- Tỷ tỷ không lấy phần của người đâu. Người cứ giữ lấy mà dùng.

Tiểu Cầu nhún vai:

- Hông được đâu. Mẫu thân của Tiểu Cầu dạy, nam nhi đại trượng phu một lời nói ra như đinh đóng cột. Cát Cát tỷ tỷ không nhận số kim lượng mà Tiểu Cầu đã nói, tất Tiểu Cầu đã làm sai lời răn dạy của mẫu thân rồi.

Khư Giã Đạt Ma lắc đầu:

- Người nghĩ Cát Cát và lão phu là ai mà lại bắt chúng ta nhận số kim lượng chỉ đáng một nén bạc của người chứ? Người hãy giữ lấy đi. Nếu cần thêm thì lão phu sẽ cho người thêm.

Tiểu Cầu khoát tay:

- Tiểu Cầu không làm thì không nhận à.

Cát Cát nhìn A Tú :

- Cát Cát và pháp tướng phải đi. Cô nương và Tiểu Cầu bảo trọng. Nếu có duyên chúng ta sẽ gặp lại.

A Tú ôm quyền xá Cát Cát và Khư Giã Đạt Ma :

- Cái ơn này, A Tú sẽ không quên. Nếu có dịp sẽ ra Tây Vực Huyền Cung báo đáp.

Khư Giã Đạt Ma khoát tay:

- Lúc này Tây Vực Huyền Cung đã có chủ khác rồi, cô nương đừng ra làm gì.

Khư Giã Đạt Ma khoát tay:

- Cát Cát, chúng ta đi.

A Tú cùng với Tiểu Cầu tiễn Cát Cát và Khư Giã Đạt Ma ra đến bên ngoài. Cát Cát quay lại Tiểu Cầu :

- Chúng ta sẽ gặp nhau chứ?

- Người tốt thì lúc nào cũng hữu duyên. Tiểu Cầu nhất định sẽ gặp lại tỷ tỷ. Tỷ tỷ và lão trượng hãy bảo trọng.

Cát Cát mỉm cười :

- Người và A Tú cũng phải bảo trọng. Thôi Cát Cát và pháp tướng Đạt Ma đi đây.

Nàng quay lại Khư Giã Đạt Ma :

- Chúng ta đi.

Hai người đồng loạt trở khinh công, chẳng mấy chốc đã khuất dạng.

Khi Cát Cát và Khư Giã Đạt Ma mất hút rồi, A Tú nhìn lại Tiểu Cầu :

- Đệ đệ sao lại biết tỷ tỷ gặp nạn mà nhờ người đến cứu?

- Tiểu Cầu thường quanh quẩn ở thủy viên. Tiểu Cầu chỉ cần nhìn mặt gã công tử Hồ Phúc biết ngay y không phải là người tốt.

- Sao Tiểu Cầu biết Hồ Phúc không phải là người tốt?

Tiểu Cầu chỉ vào mặt mình:

- Tiểu Cầu có cặp mắt tinh lắm.

Y vỗ vào túi gấm:

- Nếu không tinh sao Tiểu Cầu có được chiếc túi gấm kim lượng của gã.

A Tú mỉm cười :

- A Tú không có kim lượng để trả ơn Tiểu Cầu.

Tiểu Cầu nheo mày nhìn nàng :

- Tiểu Cầu biết tỷ tỷ là người tốt, không lấy kim lượng đâu. Chúng ta về nhà Tiểu Cầu nghe.

A Tú gật đầu.

Khi đi ngang qua một hiệu thuốc, Tiểu Cầu giật tay A Tú :

- Tỷ tỷ chờ Tiểu Cầu một chút.

Tiểu Cầu vào trong hiệu thuốc đó, một lúc sau trở ra.

A Tú hỏi:

- Đệ đệ vào hiệu thuốc để làm gì?

- Đệ cắt thuốc cho mẹ.

- Mẹ Tiểu Cầu bệnh à?

Tiểu Cầu gật đầu. Y chỉ vào hai chân mình:

- Mẹ Tiểu Cầu không đi được.

A Tú thở dài:

- Tỷ tỷ muốn diện kiến mẫu thân của đệ.

---o0o---

A Tú ngẫm nghĩ phụ ngồi trước mặt mình. Nàng cảm nhận trong ánh mắt của người đó toát ra nỗi buồn mênh mang không sao tả hết được.

Tiểu Cầu từ dưới nhà bước lên. Trên tay là chén thuốc bốc khói:

- Mẹ.. Cầu nhi đã sắc thuốc cho mẹ rồi đây.

Mỹ phụ lạnh nhạt đáp lời Tiểu Cầu :

- Để xuống bàn đi.

A Tú thoáng cau mày bởi thái độ của mỹ phụ đối với Tiểu Cầu. Nàng nghĩ thầm:

"Được một hài tử như Tiểu Cầu thế sao người đàn bà này lại chẳng có chút thiện ý gì đối với đệ. Chắc hẳn phải có uẩn khúc gì đó."

Mỹ phụ nhìn A Tú hỏi:

- Tiểu Cầu có nói với cô nương điều gì về ta không?

A Tú lắc đầu:

- Thưa không.

- Thế thì tốt.

Mỹ phụ quay lại Tiểu Cầu:

- Người còn đứng đó làm gì, đi đi.

Tiểu Cầu gục đầu:

- Thưa vâng.

Với thái độ của mỹ phụ đối với Tiểu Cầu, A Tú cảm thấy bất nhẫn vô cùng.

Nàng nhìn mỹ phụ hỏi:

- A Tú cảm nhận phu nhân không thích Tiểu Cầu lắm.

- Sao cô nương lại hỏi ta như vậy.

- A Tú chỉ cảm nhận thôi.

- Nếu cảm nhận thì không đúng rồi.

- Vậy A Tú hồ đồ, mong phu nhân bỏ qua.

- Ta không trách cô nương đâu.

Mỹ phụ rót trà ra chén:

- Cô nương uống trà chứ.

A Tú gật đầu. Nàng nhấp một ngụm nhỏ rồi đặt chén xuống trong khi mỹ phụ uống chén thuốc còn nóng hổi.

Mỹ phụ đặt chén thuốc xuống nói:

- Ta đoán không lầm cô nương rất thích Tiểu Cầu.

- Vâng. A Tú xem Tiểu Cầu như đệ đệ của mình. Nếu không có Tiểu Cầu thì A Tú đã bị nhục rồi.

Nàng thuật lại tất cả mọi chuyện cho mỹ phụ nghe.

Mỹ phụ cau mày:

- Vậy là cô nương đã chịu ơn của Cầu nhi rồi.

- Cái ơn này A Tú không biết lấy gì trả.

Mỹ phụ mỉm cười :

- Có muốn trả cái ơn đó không?

A Tú gật đầu.

Mỹ phụ nhìn nàng :

- Ta sẽ cho cô một cơ hội để trả ơn cho Tiểu Cầu.

- Phu nhân có điều uẩn khúc đối với Tiểu Cầu?

- Điều đó cô nương cũng cảm nhận.

- A Tú nghĩ như vậy. Nhất định phu nhân và Tiểu Cầu có uẩn khúc gì mà không thể nói ra được.

Mỹ phụ thờ dãi nhìn chén thuốc trước mặt mình:

- Nếu như ta nhờ cô nương dẫn Tiểu Cầu đi, cô nương có đồng ý với ta không.

A Tú nhìn mỹ phụ. Nàng nghĩ thầm:

“Nếu bà nhờ A Tú chuyện gì chứ nhờ A Tú đưa Tiểu Cầu đi thì A Tú sẵn sàng nhận ngay.”

Mặc dù nghĩ vậy, nhưng A Tú vẫn hỏi ngược lại mỹ phụ:

- Phu nhân muốn A Tú đưa Tiểu Cầu đi đâu?

- Tìm một người.

A Tú thắc mắc hỏi:

- Phu nhân muốn tìm ai?

- Thần Kiếm Giang Đông Lãnh Nhật Phong.

A Tú tròn mắt:

- Thần Kiếm Giang Đông Lãnh Nhật Phong?

Mỹ phụ đôi mắt với nàng:

- Ta nghĩ trong giang hồ bất cứ ai cũng biết Thần Kiếm Giang Đông Lãnh Nhật Phong. Cô nương chắc biết người đó.

A Tú gật đầu:

- A Tú có nghe người giang hồ nhắc đến cái tên Lãnh Nhật Phong. Vậy chẳng hay phu nhân có quan hệ gì với y.

- Ta không thể nói được.

Mỹ phụ cẩn thận lấy túi phấn hương đeo bên mình để lên bàn. A Tú nhìn túi phấn đó tự hỏi thầm:

"Bà ta bị tàn phế hai chân, suốt ngày ở trong nhà mà còn dùng phấn hương để làm gì nhỉ"

Mỹ phụ như đọc được ý niệm trong đầu A Tú, nhìn nàng hỏi:

- Chắc cô nương thắc mắc sao ta ở trong nhà suốt ngày mà vẫn dùng phấn hương chứ gì?

- A Tú không nghĩ vậy, nhưng chắc chắn túi phấn hương này có quan hệ với Thần Kiếm Giang Đông Lãnh Nhật Phong.

Mỹ phụ gật đầu rồi thở dài một tiếng:

- Chỉ cần Lãnh Nhật Phong thấy chiếc túi phấn này tất sẽ biết ta muốn gì.

- Phu nhân không cần dặn điều gì à?

Mỹ phụ lắc đầu:

- Ta chẳng có gì để nói với Nhật Phong cả.

Mỹ phụ nhìn túi phấn:

- Thời gian qua nhanh thật. Thấm thoát mà đã mười năm rồi, vật đổi sao dời. Mười năm ta không gặp được Lãnh Nhật Phong.

- Hình như phu nhân có tâm sự với Lãnh Nhật Phong. Lãnh Nhật Phong đã làm điều gì đó khiến phu nhân luôn nghĩ đến y?

Mỹ phụ nhìn A Tú:

- Cô nương nghĩ Nhật Phong làm điều xấu cho ta. Mà ngược lại chính ta mới là người làm điều xấu cho Nhật Phong.

A Tú cau mày:

- Phu nhân...

Mỹ phụ khoát tay:

- Cô nương tất tò mò muốn biết mối quan hệ giữa ta và Nhật Phong phải không. Và ngược lại, ta cũng có thể đoán ra, cô nương ắt biết khá rõ về Thần Kiếm Giang Đông Lãnh Nhật Phong.

A Tú thở ra:

- Phu nhân đoán đúng. A Tú có quan hệ với Lãnh Nhật Phong.
- Quan hệ như thế nào?
- Chuyện đó mong phu nhân miễn thứ cho A Tú không thể nói ra được.

Mỹ phụ thoáng cau mày:

- Quan hệ giữ cô nương với Lãnh Nhật Phong cũng không nói ra được à.

A Tú gật đầu.

Mỹ phụ bưng chén thuốc nhấp một ngụm nhỏ rồi đặt xuống bàn:

- Nếu như ta nói ra quan hệ giữa ta với Lãnh Nhật Phong thì cô có nói quan hệ giữa cô với Lãnh Nhật Phong cho ta nghe không?

A Tú nhìn mỹ phụ. Nàng tỏ vẻ lưỡng lự rồi trả lời:

- A Tú chỉ sợ phu nhân nghe mà bất nhẫn thôi.
- Ta đang muốn nghe lắm đây. Thế nàng có muốn nghe ta kể về mối quan hệ giữa ta và Lãnh Nhật Phong không?

A Tú bậm môi rồi nói:

- Nếu phu nhân thấy không có điều gì bất tiện cho mình.
- Lúc đầu ta đã không muốn nói. Nhưng bây giờ ta lại đổi ý.

Mỹ phụ đẩy chén thuốc qua một bên, dời đôi thu nhả buồn tênh ra ngoài.

- Quan hệ giữa ta và Lãnh Nhật Phong có liên quan đến "Kiếm môn"

A Tú chớp mắt:

- A Tú chưa từng nghe ai nhắc đến Kiếm môn.
- Đâu còn ai nhắc đến Kiếm môn nữa. Bởi Kiếm môn đã không còn trên giang hồ rồi.

A Tú neho mày:

- Vậy là Kiếm môn đã tuyệt tích.

Mỹ phụ gật đầu:

- Kiếm môn đã không còn nữa, bởi vì ta.
- Phu nhân nói A Tú không hiểu.

Mỹ phụ quay lại nhìn nàng:

- Lãnh Nhật Phong chính là sư đệ của ta.
- Sư đệ của phu nhân?

Mỹ phụ gật đầu:

- Trong Kiếm môn, có hai người đạt đến cảnh giới Kiếm ý. Họ có thể dùng ý mà biến chiêu phát kiếm, hai người đó một khi ra ngoài giang hồ sẽ trở thành thiên hạ đệ nhất kiếm.

A Tú cướp lời mỹ phụ :

- Hai người đó chính là Lãnh Nhật Phong và phu nhân?

Mỹ phụ lắc đầu:

- Không phải ta.

- Vậy Lãnh Nhật Phong với ai?

- Lãnh Nhật Phong với sư huynh Kiếm Vương.

A Tú cau mày:

- Kiếm Vương, sư phụ của Nhất kiếm đoạt hồn Vũ Minh.

Mỹ phụ tròn mắt nhìn nàng:

- Cô nương biết Nhất kiếm đoạt hồn Vũ Minh à?

A Tú nhanh trí lựa lời đối đáp:

- A Tú có nghe Nhật Phong nói đến Nhất kiếm đoạt hồn Vũ Minh.

- Nhật Phong nói như thế nào.

- Chỉ nghe Nhật Phong nhắc đến thôi.

- Y chỉ nhắc mà không nói gì nữa à?

A Tú lắc đầu:

- Y không nói gì đến Vũ Minh cả.

- Nhật Phong không bao giờ nhắc về dĩ vãng. Với Nhật Phong dĩ vãng là dĩ vãng, mặc dù y không quên cũng không bao giờ màng tới.

A Tú thờ dãi nói:

- Phu nhân có thể kể tiếp về Kiếm môn cho A Tú nghe được không?

Mỹ phụ nhìn nàng:

- Sư huynh ta nhận là Kiếm Vương nhưng trên người còn có Lãnh Nhật Phong. Mà trong giang hồ làm gì có sự tồn tại của hai kẻ sử dụng kiếm đều là những thiên hạ đệ nhất. Chính vì lẽ đó phải có một người ra đi.

- Sư huynh của phu nhân đã bức ép Nhật Phong ly khai Kiếm môn.

Mỹ phụ gật đầu:

- Chẳng còn cách nào khác. Để Nhật Phong không còn là người của Kiếm môn nữa, ta đã phạm một sai lầm nghiêm trọng.

A Tú nhìn mỹ phụ hỏi:

- Sai lầm gì?

Mỹ phụ chỉ chiếc túi phần hương:

- Chiếc túi phần này khiến cho sư phụ chết, và ta thành kẻ tàn phế. Ta không ngờ sư huynh mình lại tàn nhẫn như vậy. Chỉ vì cái danh Kiếm Vương mà Nhật Phong đã bị sư huynh trục xuất ra khỏi Kiếm môn sau khi sư huynh chấp chưởng chưởng môn.

Mỹ phụ thở dài.

A Tú hỏi:

- Phải chăng Lãnh Nhật Phong đã bị oan về cái chết của sư phụ mình.

- Túi phần này Nhật Phong tặng cho ta, và cũng chính túi phần này đã hại Nhật Phong. Sau này ta mới biết trong phần hương của ta có chất độc vô ảnh. Hằng ngày ta đến hầu sư phụ vô tình đầu độc người bằng chất vô ảnh chi độc.

- Sau cái chết của sư phụ thì mọi tai hoạ đổ lên đầu Nhật Phong nên Kiếm Vương mới có cơ hội trục xuất Lãnh Nhật Phong ra khỏi sư môn?

- Sư huynh ta không trục xuất mà chính là sư phụ. Sau này ta mới hiểu, sư phụ đã biết tất cả và không muốn Nhật Phong ở lại với những kẻ như chúng ta.

Mỹ phụ thở dài nói:

- Trước khi chết sư phụ có nói: Danh vọng và con người không thể tồn tại mãi mãi. Ta chỉ tiếc Kiếm môn sẽ tuyệt diệt mà Nhật Phong lại không còn là người của Kiếm môn.

Mỹ phụ bấu tay xuống bàn:

- Sư huynh quyết tâm hạ thủ Nhật Phong để không ai có thể so kiếm với người. Nhưng ba lần xuất môn đều bại bởi những chiêu kiếm ý của Lãnh Nhật Phong. Từ chỗ đó, người đã có ý nghi ngờ sư phụ đã truyền lại cho Nhật Phong bí kíp kiếm phổ tuyệt luân.

Mỹ phụ băng quơ nhìn ra ngoài:

- Nhật Phong sử dụng kiếm như sử dụng đàn, sử dụng bút, còn Kiếm Vương vẫn khôngs ao thoát ra được những tuyệt chiêu bất tận của Kiếm môn nhưng còn chiêu thì sao so với kiếm.

- Còn Nhất kiếm đoạt hồn Vũ Minh thì sao?

- Vũ Minh chính là tướng công của ta. Một sự gán ghép của sư huynh đền bù đôi chân của ta.

Mỹ phụ lắc đầu:

- Vũ Minh nào có tình với ta. Và y đã ra đi để tìm Nhật Phong sau khi thụ giáo tất cả kiếm chiêu của Kiếm Vương. Y đã không trở lại nữa.

A Tú nheo mày:

- Tiểu Cầu chính là con của Nhất Kiếm đoạt hồn Vũ Minh?

Mỹ phụ gật đầu:

- Đúng, Tiểu Cầu chính là con của ta và Vũ Minh. Nhưng y là kẻ bạc tình với ta.

A Tú biến sắc:

- Tỷ tỷ.

Mỹ phụ nheo mày:

- Cô nương sao vậy?

A Tú ghen lời:

- Tỷ tỷ...

- Sao nàng lại gọi ta là tỷ tỷ?

Nước mắt trào ra trên khóe mắt của A Tú:

- A Tú chính là muội muội của Vũ Minh đại ca.

Mỹ phụ nheo mày:

- Cô là em của Nhất kiếm đoạt hồn Vũ Minh?

A Tú gật đầu. Nàng ghen ngào nói:

- Đại ca không quay về với tỷ tỷ bởi Lãnh Nhật Phong đã hạ thủ người rồi.

- Lãnh Nhật Phong đã giết Vũ Minh?

A Tú gật đầu:

- Cái hận này A Tú phải đòi Nhật Phong trả lại.

A Tú cúi đầu xuống.

Mỹ phụ dẫn tay xuống bàn rồi thở dài nói:

- Sao Lãnh Nhật Phong lại giết Vũ Minh. Há chẳng phải y đã quên lời thề với sư phụ là không bao giờ đụng đến bất cứ người nào của Kiếm môn à.

Mỹ phụ vừa dứt lời thì từ ngoài cửa Nhược Mai Lâm bước vào. Nàng xách cổ áo Tiểu Cầu như xách một con gà giò.

Nhược Mai Lâm cười khẩy nói:

- Các người tiếc chi một tên đạo tặc Vũ Minh. Hắn chết là đúng rồi.

Mỹ phụ nhìn thẳng vào mặt Nhược Mai Lâm :

- Nhược Mai Lâm.

- Phụng kiếm Hoàng Phủ Ngọc, người không ngờ Mai Lâm tìm được chỗ ẩn thân của người à?

Nhược Mai Lâm mỉm cười nói:

- Mai Lâm biết người dụng châm rất tài, nhưng lần này người không trở được tài đó đâu.

Hoàng Phủ Ngọc nghiêm mặt hỏi Mai Lâm :

- Người muốn gì?

- Mai Lâm sẽ đưa cậu bé này đi.

A Tú bật dậy:

- Nhược cô nương mau thả Tiểu Cầu xuống. Y chỉ là một đứa bé không có ân oán gì với cô.

Mai Lâm cười khẩy, nhìn A Tú lắc đầu nói:

- Cô không nói ra điều đó ta cũng biết, nhưng nếu không có gã tiểu tử này thì Hoàng Phủ Ngọc đâu chịu khoan tay ngồi nhìn.

- Nhược cô nương tính làm gì Tiểu Cầu?

- Ta chỉ đưa hắn đi một thời gian thôi.

- Cô đưa Tiểu Cầu đi đâu?

- Hắc Mộc Nhai. Nếu như các người gặp được Lãnh Nhật Phong thì hãy dẫn huynh đến Hắc Mộc Nhai đưa tiểu tử về.

A Tú khoanh tay trước ngực, nhún vai nói:

- Thì ra cô bắt Tiểu Cầu cốt để gặp Lãnh Nhật Phong.

- Đúng như cô nương nghĩ. Nhược Mai Lâm cần Lãnh Nhật Phong hơn cần gã tiểu tử này. Nhưng đối với Nhật Phong thì có lẽ gã cần tiểu tử này hơn cả bản thân mình.

A Tú dẫn đến một bộ.

Mai Lâm nheo mày:

- Cô nương định giở thủ đoạn với ta đó à? Ta cảnh báo cho cô biết mười ngón tay của Mai Lâm đều có độc, và chỉ cần ta làm xước da tên tiểu tử này thôi thì các người chỉ nhận được cái xác không hồn của gã.

- Nếu cô làm vậy thì đừng trách A Tú giở độc thủ với cô.

Nghe A Tú nói, Mai Lâm bật cười khanh khách. Nàng cắt tràng cười đó nhìn A Tú với ánh mắt chế giễu rồi nói:

- Nếu không có Hoàng Phủ Ngọc, chưa hẳn cô là đối thủ của ta.

Nàng nhìn Hoàng Phủ Ngọc:

- Ta không phí thời gian với các người. Hãy dẫn Lãnh Nhật Phong đến Hắc Mộc Nhai đưa Tiểu Cầu về. Đúng con trăng sau Mai Lâm chờ Lãnh Nhật Phong.

Nhược Mai Lâm cười mỉm, xách gáy Tiểu Cầu thoát ra ngoài.

A Tú toan trở khinh công rượt theo nhưng Phụng kiếm Hoàng Phủ Ngọc đã cản lại:

- Hãy để cho ả đi đi.

- Tỷ tỷ, nhưng còn Tiểu Cầu?

- Con người sống chết đều có số mạng cả. Nếu Tiểu Cầu mạng yếu đã chết từ lâu rồi.

- Vậy bây giờ chúng ta phải làm sao?

- Ta ra ngoài không tiện, chỉ cần có chuyển túi gấm này cho Lãnh Nhật Phong, nhất định Nhật Phong không để Tiểu Cầu bị hại đâu.

- Nhật Phong hành tung bất định. A Tú biết tìm ở đâu bây giờ.

Hoàng Phủ Ngọc thở dài nói:

- Hôm nay bao nhiêu rồi?

- Đúng rằm.

- Đúng rằm à? Nếu như Nhật Phong còn giữ cái tình với Kiếm môn, nhất định sẽ đến tế sư phụ tại tòa Thái miếu.

- Tỷ tỷ hãy cho A Tú biết tòa Thái miếu đó ở đâu.

- Ta chỉ sợ Nhật Phong không còn chữ tình với Kiếm môn.

A Tú lắc đầu:

- Không có đâu, Lãnh Nhật Phong là người nặng tình. Chỉ sợ...

Hoàng Phủ Ngọc nheo mày:

- Cô sợ gì?

A Tú thuật lại chuyện Nhật Phong quyết san bằng Thiên Luân giáo để trả món nợ máu cho bằng hữu.

Hoàng Phủ Ngọc rung mình khi A Tú kể xong. Sau cái rung mình đó, Hoàng Phủ Ngọc ỏi luôn một búng máu tươi.

- Oan nghiệt thật. Oan nghiệt cho Kiếm môn.

A Tú hốt hoảng khi thấy Hoàng Phủ Ngọc xúc động đến độ phún ra máu tươi:

- Tỷ tỷ có chuyện gì xảy ra?

Hoàng Phủ Ngọc lấy khăn chùi máu đọng trên miệng mình:

- A Tú hãy đưa ta đến Thái miếu. Nếu ông trời còn một chút phần dành cho ta thì ta có thể gặp được Lãnh Nhật Phong.

A Tú gật đầu:

- Muội sẽ đưa tỷ đến Thái miếu.

Hồi 37**ANH HÙNG VỊ NGHĨA**

Lãnh Nhật Phong đặt Lâm Thanh Tử ngồi kiết đà trong một ngôi miếu thổ thần. Chàng nhìn Lâm Thanh Tử nói:

- Thành Tử... Dù Nhật Phong có trở thành kẻ tàn phế võ công cũng không để người chết trong lúc này.

Nhật Phong đặt thanh Huyết Hận kiếm xuống bên cạnh Lâm Thanh Tử rồi ngồi xuống sau lưng y. Vận hoá chân ngươn đến tột đỉnh, trên đầu Nhật Phong xuất hiện làn khói trắng tỏa lên thẳng tắp, rồi từ từ áp đôi song thủ vào hai đại huyệt Đại trùy và Mệnh môn của Lâm Thanh Tử.

Nhật Phong bắt đầu nhả chân nguyên thân khí của mình để ép những mũi kim châm đoạt mệnh ra khỏi cơ thể Lâm Thanh Tử thì từ bên ngoài ba chiếc áo cà sa lướt vào.

Ba vị sư đứng vây quanh Lãnh Nhật Phong. Vị đại sư đứng ngay bên cạnh chàng có khuôn mặt phúc hậu, điềm đạm nhu thâm nghiêm.

Nhật Phong nhướn mày nhìn những vị sư đó. Chàng lạnh nhạt hỏi:

- Mông Thiên đại sư tìm tị tại hạ để mở giới sát sinh.

Vị đại sư có khuôn mặt phúc hậu chính là Mông Thiên đại sư. Đại sư tay lần chuỗi hạt, miệng niệm phật hiệu rồi nói.

- A di đà Phật, lão nạp vì sự an lành của bá tánh mà phải mở đại giới sát sinh với Sát thủ kiếm vương.

- Nhật Phong chỉ có mỗi một mạng người thôi mà có quá nhiều người muốn nó. Nhưng với đại sư, tại hạ không tiếc cái mạng mình. Nhưng trước khi đại sư xuống tay, hãy cho Nhật Phong cơ hội ép những mũi phi châm ra khỏi cơ thể của Triển xí phi vân Lâm Thanh Tử.

Mông Thiên đại sư nhìn Lâm Thanh Tử. Đại sư phát hiện trên người họ Lâm chỉ chít những mũi phi châm óng ánh sắc đen tuyền.

Mông Thiên đại sư cau mày, buột miệng thốt:

- Phi tiễn đoạt mệnh châm.

Nhật Phong gật đầu:

- Trên người Lâm Thanh Tử có ít nhất hai mươi mũi phi tiễn đoạt mệnh châm.

Mông Thiên đại sư cau mày:

- Phi tiễn đoạt mệnh châm là ám khí bá đạo của Thiên Luân giáo, sao lại dụng nguyên thần cứu người này. Chẳng lẽ Lãnh các hạ đã buông kiếm để mong trở thành bồ tát à?

Nhật Phong lắc đầu:

- Tại hạ không có ý đó.

- Thế Lãnh kiếm thủ không biết khi ép những mũi phi tiễn đoạt mệnh châm thì nguyên thần của người của tan hết. Người sẽ mất hết võ công và vô hình trung những chất độc trong cơ thể người này sẽ lan qua người. Lúc bấy giờ Hoa Đà, Biển Thước dù có tái thế cũng chẳng cứu được người đâu.

- Nếu như vậy, đại sư sẽ không hận lòng vì phạm giới sát sinh của nhà Phật.

Mông Thiền đại sư nheo mày:

- A di đà Phật. Người này là gì của Lãnh các hạ?

- Nghĩa kim băng tình như thủ túc.

Đại sư bắt mạch cho Lâm Thanh Tử rồi nhìn Nhật Phong nói:

- Lão nạp muốn hỏi Lãnh kiếm thủ một câu.

- Đại sư cứ hỏi, tại hạ sẽ trả lời.

Mông Thiền đại sư gật đầu:

- Vì nguyên cớ nào mà Lãnh kiếm thủ lại đến Thiếu Lâm tự, bắt phương trượng trụ trì Tuệ Tĩnh?

Nhật Phong thở dài:

- Hành động lúc bấy giờ của Nhật Phong không còn thần thức nữa.

Mông Thiền đại sư cau mày:

- Nghĩa là Lãnh các hạ đã bị Thiên Luân giáo đầu độc sa dục.

- Nhật Phong không van xin đại sư tặng cho một cái mạng. Có vay thì phải có trả. Nhưng đại sư đã hỏi thì Nhật Phong trả lời. Những gì đại sư suy đoán đều đúng.

Chàng thở hắt ra một tiếng, nói tiếp:

- Đời người như một giấc chiêm bao, ra đi lúc nào cũng vậy chẳng khác gì mộng đã tan thì người mất. Tại hạ mong đại sư cho cơ hội sau cùng, ép những ngọn phi tiễn đoạt mệnh châm khỏi cơ thể người bằng hữu này.

- A di đà Phật, người của phật gia đâu tiếc chi mà không cho Lãnh kiếm thủ cơ hội này. Nhưng lão nạp hỏi, Lãnh kiếm thủ biết hậu quả sau đó như thế nào không?

- Biết.

Vạn Dược Thần Y Hà Tổ Tổ bước vào:

- Đã biết sao công tử vẫn chui vào cái bẫy của người ta?

Mông Thiền đại sư và hai vị cao tăng quay sang Vạn Dược Thần Y Hà Tổ Tổ ôm quyền xá:

- A di đà Phật... Không ngờ lão Thần Y cũng đến đây.

Hà Tổ Tổ ôm quyền xá lại ba vị cao tăng:

- Vô tình lão phu đi qua cổ miếu này, thấy có bóng người mới ghé vào. Không ngờ lại được hội kiến với đại sư và Lãnh Nhật Phong.

Hà Như Bình từ ngoài cửa bước vào. Nàng thấy Lâm Thanh Tử với thần sắc như xác chết, hốt hoảng bước đến bên y.

- Lâm đại ca, người bị sao vậy?

Nhật Phong thở dài:

- Vì sự bất cẩn của tại hạ mà Lâm đệ hứng trọn những mũi phi tiễn đoạt mệnh châm ở Đoạn Hồn Cốc.

Như Bình nhìn sững chàng:

- Chính Lãnh công tử đã phóng châm vào Lâm đại ca?

- Tại hạ cũng chẳng biết giải thích như thế nào, bởi chuyện dài dòng lắm mà có nói ra chưa hẳn Hà cô nương đã tin vào những gì Nhật Phong nói.

Hà Như Bình hừ nhạt một tiếng:

- Tại sao Lãnh công tử lại nỡ phóng châm vào Lâm Thanh Tử? Người tàn nhẫn như thế là cùng. Trong khi Lâm Thanh Tử lúc nào cũng nghĩ đến Nhật Phong còn Nhật Phong lại nhẫn tâm với y.

Hà Tổ Tổ neho mày:

- Bình nhi, không được nói vậy.

- Nội không thấy Lâm đại ca như thế nào à? Cũng tại nội đã cứu Lãnh Nhật Phong nên Lâm đại ca mới như thế này.

Mông Thiên đại sư chấp tay:

- A di đà Phật. Nếu lão nạp và Vạn Dược Thần Y cùng với cô không xuất hiện ở đây thì Lãnh công tử đã dụng đến nguyên thần của mình mà ép những mũi phi tiễn độc châm ra khỏi cơ thể của Lâm Thanh Tử.

Nhật Phong nhìn Như Bình:

- Hà cô nương hãy ra ngoài, tại hạ hứa không để Lâm Thanh Tử chết trong lúc này đâu.

- Người nói thật đấy chứ?

Nhật Phong gật đầu.

Chàng nhìn lại Mông Thiên đại sư và Vạn Dược Thần Y Hà Tổ Tổ:

- Mong nhị tiền bối tha lỗi cho Nhật Phong.

Hà Tổ Tổ cau mày:

- Lãnh công tử không được làm như vậy, bởi đây là kế sách, thủ đoạn của Thiên Luân giáo. Chỉ cần Lãnh công tử tàn phế võ công, xem như Thiên Luân giáo nhổ được một cái gai để có thể độc bá thiên hạ.

- Nhật Phong không thể để mặc công tử rơi vào thủ đoạn của Thiên Luân giáo chủ.

- Thà Nhật Phong tàn phế võ công nhưng Lâm Thanh Tử giữ được mạng.

Chàng nghiêm giọng nói:

- Nhật Phong tiếc mình chỉ có một cái mạng mà không làm được điều gì.

Hà Tổ Tổ cau mày lắc đầu:

- Lão phu nhất định không để chuyện này xảy ra được.

Nhật Phong mỉm cười:

- Đa tạ tiền bối đã lo lắng cho Nhật Phong, nhưng mạng của Lâm Thanh Tử còn quý hơn mạng Nhật Phong nữa. Sau này, khi bình phục Lâm Thanh Tử có thể thay thế Nhật Phong. Thành Tử có cái tâm trung hậu, cái thần quân tử.

- Nhưng Lâm Thanh Tử không phải là đối thủ của Lập Ái Thiên Luân giáo chủ.

- Người có tâm trung hậu vẫn hơn kẻ ác có võ công siêu phàm.

- Nói thì đúng nhưng trong nhân thế đâu có chuyện dễ dàng dành cho những kẻ có tâm mà không có lực.

Vạn Dực Thần Y Hà Tổ Tổ nhìn qua Mông Thiển đại sư:

- Đại sư, lão phu có một đề nghị.

- A di đà Phật, xin lão thí chủ cứ nói.

- Kẻ ác có thủ đoạn thì chính nghĩa cũng phải dùng đến thủ đoạn đặc biệt để chống lại cái ác.

- A di đà Phật, kẻ dụng thủ đoạn là kẻ tiểu nhân, nhưng bần tăng lại là người của Phật môn.

- Lão phu biết đại sư là người của Phật môn nên mới có đề nghị này.

- Lão thí chủ đề nghị điều gì?

Vạn Dực Thần Y Hà Tổ Tổ nhìn Lâm Thanh Tử:

- Lâm Thanh Tử dù sao chẳng nữa cũng là người nặng tình với Bình nhi, lão phu đâu có thể để y chết được, và lại càng không thể để Lãnh công tử trở thành người tàn phế đặng ma giáo hoành hành thiên hạ, độc tôn võ lâm.

Lão thở dài một tiếng nói tiếp:

- Để lấy những mũi phi tiễn đoạt mệnh châm ra khỏi cơ thể của Lâm Thanh Tử quả là khó đấy, nhưng chỉ cần lão đại sư hỗ trợ, lão phu cũng có thể lấy ra được.

Mông Thiển đại sư lần chuỗi hạt:

- Lão thí chủ muốn bần tăng thay Lãnh Nhật Phong nhả nguyên thần để ép phi tiễn độc châm ra ngoài.

Nhật Phong cau mày nhìn Mông Thiên đại sư:

- Tại hạ không thể để đại sư hy sinh nhiều như vậy. Lâm Thanh Tử là bằng hữu thủ túc với tại hạ, y bị nạn kiếp này bởi do Nhật Phong bất cẩn, nên phải tự tay trực phi tiễn độc châm thôi.

Vạn Dược Thần Y lắc đầu:

- Lão phu có cách.

Mông Thiên đại sư nhìn Vạn Dược Thần Y:

- Cách gì?

- Lão chỉ cầu xin Mông Thiên đại sư tổn hao nguyên ngươn phân nửa thôi, rồi tự tay lão sẽ gắp từng mũi châm cho Lâm Thanh Tử. Lẽm như vậy, chỉ cần đại sư nghỉ ngơi và dùng người hoàn dược của lão phu thì có thể hồi phục được công lực.

- A di đà Phật... Lão nạp còn có chuyện lớn, là phải hiệu triệu các cao tăng đến Thiên Luân cung để cứu Tuệ Tĩnh phương trượng.

- Lão phu võ đoán, mục đích của Thiên Luân giáo chỉ nhằm vào Thần Kiếm Giang Đông. Chỉ cần Lãnh Nhật Phong trở thành người tàn phế thì ma giáo sẽ độc tôn thiên hạ ngay. Lúc bấy giờ dù đại sư có hiệu triệu hết tất cả bang phái trong giang hồ, sợ rằng họ cũng không nghe theo lời hiệu triệu của đại sư.

Hà Tổ Tổ nhìn Nhật Phong :

- Lãnh Nhật Phong có thể thay đại sư đến Thiên Luân giáo giải thoát cho phương trượng Tuệ Tĩnh.

Mông Thiên đại sư nheo mày suy nghĩ rồi nhìn Vạn Dược Thần Y Hà Tổ Tổ :

- Lão nạp quả đã nguyện không bao giờ mở đại giới sát sinh, vì sự bắt buộc mà lão nạp phải rời khỏi Nhất Thiên tự, nếu tất cả đều được như sự sắp xếp của Thần Y lão sẵn sàng.

Vạn Dược Thần Y ôm quyền xá Mông Thiên đại sư :

- Đa tạ đại sư.

Vạn Dược Thần Y quay lại Lãnh Nhật Phong :

- Lãnh công tử, chuyện ép kim châm ra khỏi cơ thể của Lâm Thanh Tử giờ đã có Mông Thiên đại sư đảm trách, công tử không cần phải lo nữa.

Nhật Phong nhìn Hà Tổ Tổ :

- Tại hạ đã mang ơn của Thần Y quá nhiều rồi.

Lão Thần Y khoát tay:

- Ê... đừng khách sáo như vậy, chuyện đại cuộc của võ lâm không thể thiếu Lãnh Nhật Phong. Lãnh Nhật Phong, người tránh ra đi. Lúc này võ lâm cần Lãnh công tử hơn lúc nào hết.

- Lão Thần Y...

Hà Tổ Tổ cau mày cướp lời. Lão khoát tay:

- Lãnh công tử đừng nói nữa... lão phu biết công tử sắp nói những gì rồi.

Nhật Phong thở dài.

Mông Thiên đại sư chấp tay, lần chuỗi hạt:

- Cái trượng của đại trượng phu là vì bá tánh chứ không vì mình. Lãnh công tử hãy đứng lên, lão nạp giúp Lâm Thanh Tử có vất vả chẳng cũng chỉ tốn một chút công lực thôi.

Mông Thiên đại sư ngồi xuống bên cạnh Lâm Thanh Tử. Lãnh Nhật Phong thở dài nhường chỗ cho lão đại sư.

Vạn Dược Thần Y nói:

- Lão nạp chỉ cần đại sư ép phi tiễn độc châm nhú ra ngoài, lập tức lão phu sẽ gấp chúng ra ngay. Trong lúc lão phu rút phi tiễn độc châm, lão đại sư phải giữ khí lực truyền vào Lâm Thanh Tử.

Lão thở ra nói tiếp:

- Chỉ cần chúng ta sơ xuất một chút thôi, phi tiễn độc châm sẽ chui tọt vào trong kinh mạch của Lâm Thanh Tử mà chạy đến tim, bấy giờ không còn cách nào cứu được nữa.

Lão nhìn lại Nhật Phong :

- Trong khi lão phu và lão đại sư lấy phi tiễn độc châm ra thì Lãnh công tử cảnh giới. Lão đoán một khi ma giáo đã giở thủ đoạn tất sẽ cho tai mắt theo dõi.

- Lão Thần Y và đại sư yên tâm, tại hạ sẽ không để một ai làm kinh động đến hai người.

- Thế thì tốt.

Thần Y Hà Tổ Tổ quay lại Mông Thiên đại sư :

- Chúng ta bắt đầu chứ?

Mông Thiên đại sư gật đầu. Lão từ từ vận công rồi áp song thủ vào hai huyệt Thân trụ và Mệnh môn của Lâm Thanh Tử. Từ hai cánh mũi của Mông Thiên đại sư, hai làn khói trắng bốc lên.

Xem chừng để ép phi tiễn nhú ra một chút thôi nhưng Mông Thiên đại sư cũng phải tốn rất nhiều nguyên thần, hai vị cao tăng Thiếu Lâm không nói nhưng cùng một hành động ngồi xuống hai bên lão đại sư Mông Thiên để hỗ trợ nguyên khí cho người.

Vạn Dược Thần Y cởi áo Lâm Thanh Tử một cách cẩn thận. Trên người Lâm Thanh Tử có độ ba mươi mũi phi tiễn, chúng hiện ra như những nốt ruồi bé xíu.

Vạn Dược Thần Y nghiêm mặt, xem chừng lão rất căng thẳng. Những nốt ruồi đen nhích động, Vạn Dược Thần Y quan sát từng nốt ruồi, mặc dù chỉ quan sát thôi mà mồ hôi đã rịn ra trên trán lão.

Vạn Dược Thần Y thở dài một tiếng:

- Phi tiền đoạt mệnh châm quả là độc.

Lão vừa nói vừa cẩn thận tập trung đến cao độ, dùng một cái gắp nhẹ nhàng đặt vào một cái nốt ruồi lộ ra rõ nhất.

Nhật Phong có cảm tưởng Vạn Dược Thần Y phải nín thở để xử trí hành động của mình. Nếu như lúc này chỉ cần một chút phân tâm của lão thì độc châm sẽ chui tọt vào kinh mạch Lâm Thanh Tử, theo dòng huyết lưu công phá trái tim. Chính vì lẽ đó mà lão Thần Y mới căng thẳng tột cùng.

Lão Thần Y từ từ rút mũi phi tiền đoạt mệnh châm ra, nó mỏng như một sợi tơ, óng ánh sắc đen tuyền. Lão đặt mũi phi tiền xuống một miếng lụa trắng, rồi thở hắt ra:

- Âm khí của Thiên Luân cung quả là bá đạo.

Lão quạt mồ hôi liếc nhìn Mông Thiền đại sư.

Cùng lúc đó, bên ngoài cổ miếu có tiếng chân người rầm rập. Hà Như Bình trở vào trong miếu. Nàng toan mở miệng nhưng thấy cảnh tượng lấy phi tiền đoạt mệnh châm quá căng thẳng, chỉ biết lấy mắt nhìn.

Nhật Phong cầm thanh Huyết Hận kiếm, thả bước đến bên Như Bình.

Như Bình truyền âm nhập mật nói với chàng :

- Thiên Luân giáo.

Hồi 38**KIẾM MÔN TUYỆT TÍCH**

Hơn ba mươi gã cung thủ vận võ phục Thiên Luân giáo, tay cầm đuốc, tay cầm cung tên, hướng mắt nhìn chăm chăm về phía tòa cổ miếu. Tất cả bọn cung thủ chỉ còn chờ hiệu lệnh là đồng loạt bắn những chiếc tên lửa vào trong cổ miếu.

Đứng ngay phía sau hàng cung thủ đó là Thiên Luân giáo chủ Lập Ái, cùng với một người vận trường bào, đeo mặt nạ dạ xoa. Hai mắt người đó sáng ngời ngời như hai vì sa, chứng tỏ nội lực của y đã đạt đến cảnh giới tối thượng.

Bên cạnh người vận trường bào đeo mặt nạ là Mộc Nhĩ Liệt trong trang phục Tây Vực cung chủ Huyền Cung. Người đeo mặt nạ chờ thêm khoảng khắc nữa rồi từ từ giơ tay phải thẳng lên trời.

Bọn cung chủ châm mũi vào tên rồi găm những cây mũi xuống đất. Lúc này chỉ cần cánh tay của người đeo mặt nạ hạ xuống thì mưa tên sẽ trút vào trong cổ miếu để thiêu cháy tòa cổ miếu cùng với Lãnh Nhật Phong và tất cả những người khác.

Người đeo mặt nạ thở hắt ra một tiếng nói:

- Vòm trời thiên hạ không thể có hai kiếm vương. Lãnh Nhật Phong, thủ đoạn này dù không quang minh nhưng ta sẽ tự mình đến trước linh cữu của ngươi mà cúng tế.

Y nói xong thở dài một tiếng nữa rồi từ từ hạ tay xuống. Cánh tay của người đó chưa hạ xuống hết thì từ trong cổ miếu, Lãnh Nhật Phong với khinh công siêu phàm, có thể nói thân ảnh của chàng đã nhập vào ánh kiếm huyết hận.

Mặc dù có ánh đuốc lập lòe nhưng ánh kiếm Huyết Hận vẫn nhuộm đỏ cả không gian.

Đất nhuộm máu.

Thây chồng lên thây.

Hồn rú hồn về chốn a tỳ.

Có thể nói ba mươi tên cung thủ không một tên nào thốt được nửa lời và tất cả chỉ kịp thấy máu đổ trước mắt mình thì hồn đã lìa khỏi xác rồi.

Chỉ một lần ánh kiếm Huyết Hận xuất hiện nhưng đã có ba mươi mạng người rú nhau kéo xuống a tỳ. Sự kiện đó khiến cho người đeo mặt nạ phải thộn người, rút luôn thanh kiếm đeo bên mình. Hóa ra thanh kiếm đó chính là lưỡi Long kiếm của Lãnh Nhật Phong.

Nhật Phong trụ hình đứng trước mặt ba người đó.

Người đeo mặt nạ thoáng một chút sửng sốt thốt lên:

- Lãnh Nhật Phong !

Nghe giọng nói của người đeo mặt nạ. Nhật Phong dờ mắt nhìn chăm chăm. Đôi chân mày lưỡi kiếm của chàng cau hăn lại. Nhật Phong dẫn đến một bộ:

- Kiếm vương !

Thanh Huyết Hận kiếm trên tay chàng bắt luôn kiếm quyết chia thẳng tới trước mặt người đeo mặt nạ:

- Hoàng Phong, người không ngờ Lãnh Nhật Phong vẫn chưa biến thành phế nhân phải không? Nhật Phong dẫn đến thêm một bộ nữa.

Kiếm Vương Hoàng Phong cũng hoành ngang thanh Long kiếm để chuẩn bị tiếp chiêu với Lãnh Nhật Phong.

Hoàng Phong hừ nhạt nói:

- Nhật Phong, người thường sống nặng tình, nặng nghĩa thế mà chẳng quan tâm đến Lâm Thanh Tử. Người đã đánh mất chữ tình rồi ư?

- Nếu Nhật Phong trở thành phế nhân thì giờ đây Lâm Thanh Tử cũng khó mà giữ được mạng mình với Kiếm Vương.

Nhật Phong nhìn thanh Long kiếm trên tay Hoàng Phong:

- Kiếm của Kiếm môn, Nhật Phong trả lại cho người. Nếu người cảm thấy cần phải tỷ thí kiếm thuật với Nhật Phong thì hãy xuất chiêu đi, bằng như không thì hãy đi đi.

Chàng thở hắt ra:

- Nhật Phong đã không còn là người của Kiếm môn nữa. Tất cả đã là dĩ vãng. Cái gì đã mất, ta không nghĩ tới.

Hoàng Phong lật chiếc mặt nạ quăng xuống đất. Chân diện mục của y lồ lộ hiện ra trước mắt Lãnh Nhật Phong. Một khuôn mặt chữ điền, biểu hiện một tham vọng điên cuồng.

Hoàng Phong cười khẩy nói:

- Một chiêu kiếm khốc liệt của người lấy mạng ba mươi cao thủ Thiên Luân giáo, kể ra cũng tuyệt luân đó, nhưng với Hoàng mỗ chiêu thức đó cũng chẳng có gì lạ.

Hoàng Phong đổi giọng thật khắc khe:

- Ta có thể đi khỏi đây chỉ khi nào thanh Long kiếm trên tay Hoàng mỗ gãy làm đôi.

- Kiếm của Kiếm môn không bao giờ gãy, nhưng hôm nay nó sẽ gãy bởi người của Kiếm môn. Hãy xuất thủ đi.

- Lãnh Nhật Phong, Hoàng mỗ không tin kiếm của Kiếm môn gãy bởi tay người.

- Hãy xuất thủ đi.

Hoàng Phong rút lên:

- Có Hoàng mỗ thì nhất định không có người.

Hoàng Phong nói xong thét lớn:

- Thuận thủy thôi chu.

Ánh quang Long kiếm do Hoàng Phong thi triển tuyệt thức Thuận thủy lôi chu chẳng khác nào những lượn sóng cuộn cuộn đua nhau ập đến Lãnh Nhật Phong.

Màn kiếm quang che kín cả không gian trước tòa cổ miếu không còn thấy bóng Hoàng Phong đâu cả. Tiếng vi vu do kiếm khí tạo thành chẳng khác nào tiếng sáo diều.

Trước mắt Lãnh Nhật Phong là màn kiếm quang dày đặc mà chẳng hề thấy bóng đối phương đâu. Trước màn kiếm đó, Lãnh Nhật Phong lùi lại một bộ.

Chàng lùi thêm một bộ nữa.

Chàng lùi tiếp.

Ánh kiếm Thuận thủ lôi chu ập đến, tưởng như chụp thẳng xuống Lãnh Nhật Phong.

Đứng trong cổ miếu, Hà Như Bình nhìn ra chứng kiến ánh quang Long kiếm chụp xuống Lãnh Nhật Phong chỉ còn biết than thầm:

- Thế là hết !

Tiếng than của nàng còn đọng trên hai vành môi anh đào thì thanh Huyết Hận kiếm vụt thoát ra với ánh quang đỏ rực.

Mũi thanh Huyết Hận kiếm như chạm vào sống Long kiếm phát ra âm thanh khô khốc.

- Cách...

Mũi Huyết Hận kiếm chạy dài theo sống Long kiếm tạo ra những tia lửa tua tủa chẳng khác nào lửa pháp hoa. Để chạm mũi kiếm vào sống kiếm đã là khó, nhưng giữ mũi kiếm trượt trên sống kiếm quả là nằm mơ cũng không tưởng được. Huống chi mũi Huyết Hận kiếm lại trượt trên sống thanh Long kiếm trong khi Kiếm Vương đang thi triển tuyệt thức Thuận thủy lôi chu (theo nước đẩy thuyền), một tuyệt chiêu kiếm thuật của Kiếm môn.

Mũi thanh Huyết Hận kiếm trượt trên sống thanh Long kiếm và nó chỉ dừng lại khi chạm tới đốc kiếm.

- Cách...

Thanh Huyết Hận kiếm như quẩn hẩn lại rồi bung ra. Tiềm ẩn trong cái bung ra đó là nội kình của Lãnh Nhật Phong.

Hoàng Phong cảm nhận từ đầu mũi kiếm của Lãnh Nhật Phong phát ra nội lực khiến cho hổ khẩu của y tê buốt. Khi mũi kiếm chạm tới đốc kiếm Long kiếm, Hoàng Phong nhăn mày thốt lên:

- Kiếm ý !

Họ Hoàng vừa thốt xong thì thanh Long kiếm đã tuột khỏi tay y văng ra xa hai trượng.

Khi thanh Long kiếm ghim mũi xuống đất thì Huyết Hận kiếm cũng đặt vào ngay yết hầu Hoàng Phong.

Nhật Phong nhìn thẳng vào đáy mắt Hoàng Phong lạnh lùng nói:

- Hoàng Phong, nếu ngươi còn giữ chiêu, giữ thức thì mãi mãi không là thiên hạ đệ nhất kiếm.

Hoàng Phong thở hắt ra:

- Mãi mãi ta vẫn không là đối thủ của ngươi, nhưng ngươi cũng không giết ta được.

Y cười khẩy:

- Lãnh Nhật Phong, ngươi không quên lời thề với sư tôn chứ?

- Sư phụ. Ta tiếc là mình lại xuất thân từ Kiếm môn, và ta càng tiếc hơn trong Kiếm môn lại có Hoàng Phong.

- Ngươi tiếc thì sao không hạ thủ đi?

- Đã hai lần ta để cho ngươi còn một cái mạng đang tròn lời hứa với sư phụ, đây là lần thứ ba, ngươi đừng ép Lãnh Nhật Phong có lần thứ tư đặt mũi kiếm trước sinh mạng của ngươi.

Hoàng Phong cười mỉm phẩy tay:

- Ta không ngờ mình giữ được cái mạng chỉ vì một lời hứa.

Lãnh Nhật Phong thở dài một tiếng, thu hồi thanh Huyết Hận kiếm. Chàng bước nhanh đến bên thanh Long kiếm rút nó lên khỏi mặt đất.

Nhìn thanh Long kiếm như hồi tưởng về một quá khứ nào đó.

- Kiếm của Kiếm môn gãy bởi người của Kiếm môn.

Nhật Phong nói xong quăng thanh Long kiếm lên cao, đồng thời xuất thủ phát kiếm chém thẳng Huyết Hận kiếm vào thanh Long kiếm.

- Chát...

Một tia lửa nhoáng lên và thanh Long kiếm gãy thành hai khúc.

Kiếm vương Hoàng Phong buột miệng thốt:

- Lãnh Nhật Phong.

Nhật Phong quay lại nhìn Hoàng Phong:

- Khi Long kiếm gãy thì Lãnh Nhật Phong không còn là người của Kiếm môn nữa. Sư phụ cũng đã nói với Nhật Phong điều đó. Long kiếm còn thì Nhật Phong còn là người của Kiếm môn. Long kiếm gãy thì Nhật Phong không còn là người của Kiếm môn.

Hoàng Phong thở dài một tiếng.

Lập Ái bước đến bên Hoàng Phong:

- Kiếm vương, chúng ta liên thủ đối phó với gã.

Hoàng Phong lắc đầu:

- Khi Long kiếm đã gãy thì chúng ta chẳng khác nào những con thiêu thân lao vào ánh đèn Lãnh Nhật Phong. Đi thôi.

Hoàng Phong nhìn lại Lãnh Nhật Phong:

- Người đã không còn là người của Kiếm môn thì ta không có lần thứ tư.

- Hoàng các hạ không có lần thứ tư đâu. Đây là cơ hội sau cùng để Lãnh Nhật Phong tròn lời thề với sư môn, kể từ bây giờ trở đi, vòm trời Trung Nguyên có ta thì không có Hoàng Phong và Thiên Luân giáo cũng không thể tồn tại khi chưa trả lại cho ta mạng của Kha Bạc Kim, Tống Hàn Giang và Mộng Đình Hoa.

Nhật Phong nói xong ghim luôn thanh Huyết Hận kiếm xuống đất:

- Trời đất sẽ chứng nhận cho lời nói của Lãnh Nhật Phong.

Lời thề của chàng như thấu đến tận trời cao khiến bầu trời đang yên tĩnh chợt nổi lên những tiếng sấm ầm ỉ, kèm theo là những tia chớp sáng ngời xuất hiện đan chéo vào nhau.

Nhật Phong đặt tay vào đốc thanh Huyết Hận kiếm. Cùng lúc đó thì A Tú cũng Hoàng Phủ Ngọc xuất hiện.

Hoàng Phủ Ngọc nhìn Lãnh Nhật Phong bật ra tiếng khóc.

Nghe tiếng khóc ai oán của Hoàng Phủ Ngọc, Nhật Phong dờ dỗi tinh thần nhìn nàng.

A Tú đưa Hoàng Phủ Ngọc đến trước mặt Nhật Phong:

- Hoàng Phủ Ngọc đến muộn rồi ư?

Những giọt lệ trào ra khóe mắt Hoàng Phủ Ngọc, chảy dài xuống má làm hoen ố lớp phấn hoa.

Hoàng Phủ Ngọc liếc hai khúc Long kiếm:

- Long kiếm đã gãy đôi rồi à?

Nhật Phong thở dài:

- Đã gãy rồi.

- Kiếm môn vĩnh viễn tuyệt tích khỏi giang hồ.

- Long kiếm đã gãy, Kiếm môn cũng không còn.

- Thế là hết.

- Tất cả đã là dĩ vãng.

Hoàng Phủ Ngọc quay lại nhìn Hoàng Phong:

- Tất cả đã hết rồi.

Hoàng Phong nhìn Lãnh Nhật Phong:

- Kiếm môn mất nhưng còn Thiên Luân giáo. Còn Thiên Luân giáo thì không còn Lãnh Nhật Phong. Người hãy ghi nhớ lấy lời của Hoàng mỗ.

Hoàng Phong dứt lời quay lại Lập Ái và Mộc Nhĩ Liệt:

- Chúng ta đi !

Ba người đồng loạt quay lưng trở khinh công thượng thừa thoát đi, chẳng mấy chốc đã khuất dạng.

Còn lại A Tú, Hoàng Phủ Ngọc và Lãnh Nhật Phong, ba người như ba pho tượng im lặng. Sự im lặng của họ tạo ra một không gian nặng nề, u uẩn, nặng trĩu những hoài kỷ.

Hoàng Phủ Ngọc để cho nước mắt trào ra mà nhìn Lãnh Nhật Phong qua màn lệ thảm đó. Nàng muốn lên tiếng để phá tan sự im lặng nặng nề nhưng không thể cất được thành lời. Hoàng Phủ Ngọc cảm nhận như có cái gì đó chẹn ngang cổ mình để ngăn không cho nàng thốt ra lời.

A Tú thở dài. Nàng nhìn Nhật Phong:

- Tỷ tỷ muốn nói chuyện với Lãnh huynh.

- Kiếm đã gãy người cũng không còn.

Hoàng Phủ Ngọc nấc nghẹn. Nàng thốn thức nói:

- Đúng ! Kiếm đã gãy, người cũng không còn.

Hoàng Phủ Ngọc dứt lời, bất thần vung chưởng tự vỗ vào thiên đỉnh của mình. Hành động của nàng vừa bất ngờ, vừa quyết liệt mà muốn cản lại e rằng không còn một ai đủ bản lĩnh ngăn trở.

Hoàng Phủ Ngọc phải chết ư?

Hồi 39**HẮC MỘC NHAİ**

Nhật Phong đốt từng nén nhang ghim trước nấm mộ Phủ Ngọc. Chứng nhận cái chết của nàng, tâm trạng chàng càng nặng trĩu hơn. Đầu đó trong tận cùng góc ngách suy nghĩ của Nhật Phong là nỗi đau không thể nói ra thành lời. Chàng nhìn làn khói trắng nghi ngút bốc lên từ những nén nhang mà nhớ về dĩ vãng.

Nhật Phong thở dài một tiếng:

- Tỷ tỷ, Nhật Phong không làm gì được trước cái chết của tỷ. Nhật Phong đang tự trách mình sao lại nghiệm được ý nghĩa trong kiếm phổ vô tự để trở thành tay kiếm vô địch. Kiếm môn không còn nữa rồi, và ngày Kiếm môn tuyệt tích khỏi giang hồ cũng là thời khắc Nhật Phong tiễn tỷ tỷ xuống tử thành.

Nhật Phong gục đầu nhìn xuống.

A Tú đứng bên Nhật Phong, thỉnh thoảng lại liếc trộm chàng. Nàng cảm nhận hai bờ vai Nhật Phong đang oằn xuống vì cái đau hôm nay.

A Tú đốt tiếp một nén nhang nữa, ghim trước mộ Hoàng Phủ Ngọc rồi quay lại nhìn Nhật Phong:

- Lãnh huynh.

Nhật Phong nhìn nàng với đôi mắt buồn vời vợi:

- Đến thời khắc nào đó muội cũng sẽ được cái mạng của Lãnh Nhật Phong.

Nhật Phong nói xong chợt bật cơn ho dữ dội. Tiếng ho của chàng như một lời thổn thức than oán. Sau cơn ho đó, máu rịn ra hai bên mép chàng.

A Tú hốt hoảng hấn lên:

- Lãnh đại ca... người sao vậy?

Nhật Phong chùi hai vệt máu tươi, mỉm cười với A Tú.

A Tú hỏi:

- Đại ca bị nội thương à, để muội vào trong thái miếu báo cho lão Thần Y biết.

Nhật Phong lắc đầu:

- Nhật Phong không bị gì đâu, muội đừng làm kinh động đến lão Thần Y mà để cho lão Thần Y tập trung tinh lực lấy phi tiễn đoạt mệnh châm cho Lâm Thanh Tử.

A Tú nhìn Nhật Phong thở dài:

- Còn một chuyện này nữa.

- A Tú nói đi, chuyện gì?

A Tú lấy túi phấn chìa đến trước mặt Nhật Phong:

- Tỷ tỷ đã tự kết liễu đời mình. Có lẽ tỷ tỷ có điều gì uẩn khúc không nói được. Nhưng lúc còn ở nhà tỷ tỷ trao cho muội túi phấn hoa này và căn dặn trao lại cho Lãnh huynh, tất Lãnh huynh hiểu được ý nghĩa của nó.

Nhật Phong đón lấy túi phấn hương mà A Tú trao. Nhìn túi phấn hương, đôi mày liễu kiếm của chàng chợt cau hăn lại.

Chàng hỏi A Tú:

- Ngoài túi phấn này ra Hoàng tỷ tỷ không để lại thứ gì à?

- Không.

Nhật Phong nhìn lại nắm mồ của Hoàng Phủ Ngọc:

- Mông Diện thần nữ Kiều Vĩ Hồ.

- Mông Diện thần nữ Kiều Vĩ Hồ là ai?

Nàng giật tay Nhật Phong:

- Lãnh huynh, túi phấn hương đó có ý nghĩa gì vậy?

- Nhật Phong chưa thể nói ra điều này được.

- Tại sao đến thời khắc cuối cùng Hoàng tỷ tỷ mới trao túi phấn hương cho Lãnh huynh.

- Hoàng tỷ tỷ có điều khó nói.

Nhật Phong thở dài một tiếng:

- Tú muội, trước khi Nhật Phong giao mạng mình cho Tú muội thì phải làm hết mọi chuyện trong cõi đời này.

A Tú lắc đầu:

- Muội chỉ mong huynh an lành mà thôi. Muội không muốn cái mạng của Lãnh huynh nữa đâu.

A Tú nắm tay chàng:

- Lãnh huynh bảo toàn tính mạng là được rồi. Sinh mạng của Lãnh huynh đã thuộc về muội, và muội không muốn huynh chết bởi tay bất cứ người nào. Huynh hứa với muội đi.

- Giang hồ vô tình, huynh làm sao hứa được.

- Huynh không thể hứa với muội được sao?

- Nhật Phong chỉ có thể nói với muội là cố giữ cái mạng mình để muội hành xử.

Chàng nhìn lên bầu trời. Một vì sao chợt xẹt xuống rồi vụt tắt khiến cho A Tú giật mình.

Nàng nắm tay Nhật Phong:

- Lãnh huynh thấy gì không?

- Một vì sao băng.

A Tú tròn mắt:

- Đó là điềm gỡ đấy.

Nhật Phong nhìn nàng mỉm cười:

- Tất cả cũng có lúc phải trở về với cát bụi.

Từ trong tòa Thái miếu, Vạn Dược Thần Y và Mông Thiên đại sư bước ra. Hai người có vẻ uể oải và mệt mỏi. Lão Thần Y bước thẳng đến trước mặt Nhật Phong, vuốt râu nói:

- Lão đã lấy hết toàn bộ phi tiễn đoạt mệnh châm ra khỏi thân thể Lâm Thanh Tử rồi. Bây giờ chỉ cần cho Lâm Thanh Tử tĩnh dưỡng một thời gian là bình phục thôi. May cho Lâm Thanh Tử là đã được uống hai hoàn dược của lão nên mới giữ được tính mạng.

Lão Thần Y quay lại Mông Thiên đại sư:

- Có lão đại sư giúp đỡ mới đạt được sự mỹ mãn này.

Nhật Phong ôm quyền xá Vạn Dược Thần Y và Mông Thiên đại sư:

- Nhật Phong thay mặt Lâm Thanh Tử đa tạ nhị vị tiền bối.

Vạn Dược Thần Y khoát tay:

- Lúc lão phụ trị cho Lâm Thanh Tử trong Thái miếu thì Thiên Luân giáo đã đến đây?

A Tú thay Nhật Phong trả lời:

- Dạ đúng như vậy ạ.

Lão Thần Y quay sang Mông Thiên đại sư :

- Lão phu đã đoán được ý đồ của ma giáo. Cái gai mà Thiên Luân giáo cần nhổ khỏi giang hồ chính là Thần Kiếm Giang Đông Lãnh Nhật Phong.

Mông Thiên đại sư hỏi lão Thần Y:

- Công việc của chúng ta sắp tới như thế nào?

- Chúng ta sẽ đến Võ Đang.

Mông Thiên đại sư nhìn Nhật Phong :

- Lãnh công tử cũng đi với chúng tôi chứ?

- Tại hạ còn có việc phải đến Hắc Mộc Nhai.

Vạn Dược Thần Y cau mày:

- Hắc Mộc Nhai.

- Sau khi đến Hắc Mộc Nhai tại hạ sẽ đến Thiên Luân cung.

Mông Thiên đại sư lần chuỗi hạt:

- Lãnh công tử đến Thiên Luân cung để giải thoát cho phương trượng Tuệ Tĩnh?

- Vâng, tại hạ đã bắt Tuệ Tĩnh đại sư thì cũng chính Nhật Phong phải đưa đại sư quay về Thiếu Lâm tự.

- A di đà Phật, thiện trí thiện tai. Lão nạp và lão Thần y sẽ cùng với các vị trưởng lão Võ Đang đến Thiên Luân cung hỗ trợ cho Lãnh công tử.

Vạn Dược Thần Y nói:

- Vậy chúng ta tạm chia tay ở đây.

Lão nhìn Nhật Phong :

- Công tử bảo trọng.

A Tú ôm quyền xá Vạn Dược Thần Y và Mông Thiển đại sư :

- Tiểu nữ kiêu từ nhị vị trưởng lão.

Lão Thần Y nhìn nàng :

- Diệt nữ không đi cùng với lão đại thúc à?

- A Tú sẽ theo Lãnh đại ca.

- Theo Lãnh Nhật Phong đến Hắc Mộc Nhai.

A Tú gật đầu:

- A Tú sẽ đến đó.

Vạn Dược Thần Y cười mỉm vuốt râu:

- Lão phu hiểu rồi.

Lão quay lại Nhật Phong :

- Nha đầu này muốn theo để giám sát sinh mạng của Lãnh công tử đó. Người hãy chăm nom y thị nhé.

Nhật Phong nhìn A Tú :

- Có lẽ Tú muội nên đi theo lão Thần Y và Mông Thiển đại sư.

A Tú sầm mặt:

- Không, A Tú phải đi theo Lãnh đại ca, bởi vì Tiểu Cầu.

Vạn Dược Thần Y vuốt râu, nói với Nhật Phong :

- Xem chừng nha đầu A Tú không theo lão phu đâu mà chỉ muốn theo người thôi. Thôi thì Lãnh công tử bận tâm một chút chăm sóc cho y thị.

Nhật Phong im lặng.

A Tú nhìn chàng rồi nhìn lại lão Thần Y:

- Đa tạ đại thúc đã nói giúp.

Nàng nói với Nhật Phong :

- Lãnh huynh, chúng ta lên đường chứ?

Nhật Phong gật đầu.

Chàng xá Mông Thiên đại sư và lão Thần Y:

- Nhị vị trưởng lão bảo trọng, kiêu tử.

- A di đà Phật, Lãnh công tử bảo trọng, chúng ta sẽ gặp nhau tại Thiên Luân cung.

- - - o0o- - -

Hắc Mộc Nhai.

Quả là đúng với cái tên mà thiên hạ đặt cho địa danh này. Hắc Mộc Nhai là một vùng đất khô cằn, chỉ có bụi và gió cùng với những vách núi cao sừng sững kết tạo bằng những khối đá đen ngòm.

Vào trong Hắc Mộc Nhai mới biết nó chẳng khác nào một bầu hồ lô, chỉ có một lối mòn trải đá tai mèo.

Hai gã đại hán vận võ phục đen từ trong một khe núi bước ra.

Người có hàm râu cá chốt ôm quyền xá Nhật Phong :

- Các hạ là Thần Kiếm Giang Đông Lãnh Nhật Phong?

- Lãnh Nhật Phong chính là tại hạ, đến Hắc Mộc Nhai theo chỉ lệnh của Ngọc diện kỳ nữ Nhược Mai Lâm.

- Nhược thư thư đang chờ công tử.

Người thứ hai rút trong thắt lưng ra một chiếc còi, rồi ngậm vào miệng thổi lên một tràng dài.

Trên một vách đá sừng sững từ từ tách ra một cửa hang. Một chiếc giỏ đan bằng mây tre thòng xuống.

Gã hán tử có hàm râu cá chốt nói:

- Mời Lãnh công tử.

Nhật Phong bước lên giỏ. A Tú toan bước theo chàng nhưng hai gã hán tử đã chặn nàng lại:

- Nhược thư thư chỉ đón Lãnh công tử mà thôi. Phiền cô nương bước xuống giỏ.

A Tú tròn mắt:

- Bộ các người không thấy ta đi cùng với Lãnh đại ca à?

Gã hán tử có hàm râu cá chốt trừng mắt nhìn nàng:

- Cô nương miễn thứ, đây là lệnh của Nhược thư thư. Ngoài Lãnh Nhật Phong ra không ai được lên Thạch Cung.

- Các người thật là quá đáng.

Nhật Phong nói:

- A Tú, muội hãy ở đây, hoặc có thể chờ huynh ở trấn Trúc Giang.

A Tú hậm hực:

- Đi hai người mà chỉ cho một người lên Thạch cung, các người không có chút hào khí đón khách.

Hai gã hán tử chẳng màn đến câu nói phẫn uất của nàng, mà vẫn giữ vẻ mặt lạnh nhạt.

Gã có hàm râu cá chốt nói:

- Chúng tôi không thể làm trái những chỉ dụ của Nhượng thư thư.

Nhật Phong bước xuống giở nắm tay A Tú. Chàng nghiêm giọng nói:

- Tú muội, chúng ta đến đây không phải là để thưởng ngoạn tham quan mà đến vì Tiểu Cầu. Nếu huynh không vào Thạch cung diện kiến Ngọc diện kỳ nữ Nhượng Mai Lâm thì Tiểu Cầu đâu thể ra ngoài này được. Muội hãy quay về trấn Trúc Giang.

- Nhưng...

- Huynh sẽ tìm đến muội.

A Tú thở dài một tiếng, bậm môi nhìn hai gã hán nhân.

Nhật Phong nói:

- Muội hãy bảo trọng trong lúc huynh không có bên muội.

- Đại ca cũng phải cẩn thận. Những người ở Hắc Mộc Nhai xem ra không phải là người tốt đâu.

- Huynh có cách xử trí của mình.

A Tú gật đầu:

- Nếu quá ba ngày muội không thấy huynh trở ra khỏi Hắc Mộc Nhai thì đích thân muội sẽ đến khiêu chiến với bọn người này...

- Huynh sẽ trở ra. Mạng huynh không thể nằm ở đây được huống chi huynh còn rất nhiều nợ trong cõi nhân gian này.

- Muội sẽ chờ huynh.

Nhật Phong trao thanh Huyết Hận kiếm vào tay A Tú:

- Tú muội hãy giữ lấy thanh Huyết Hận kiếm này để phòng thân.

A Tú lắc đầu:

- Đại ca giữ nó. Huyết Hận kiếm trong tay đại ca hữu ích hơn.

- Huynh nghĩ vào trong Thạch cung thì chưa cần đến nó đâu.

- Nhưng muội cũng không cần dùng đến nó.

- Muội có binh khí trong tay, huynh an tâm hơn. Muội hãy cầm lấy Huyết Hận kiếm, dù sao thanh kiếm này cũng là của Tú muội.

Nhật Phong đặt Huyết Hận kiếm vào tay A Tú.

A Tú nhăn mày:

- Huynh không có binh khí thì đối phó với Ngọc diện kỳ nữ sao đây?
- Huynh nghĩ Nhược Mai Lâm chẳng làm hại huynh đâu. Muội hãy bảo trọng.

Chàng bóp tay A Tú để nàng bắt buộc phải cầm lấy thanh Huyết Hận kiếm rồi quay lưng bước luôn vào chiếc giỏ đan bằng mây tre.

A Tú nói với theo Nhật Phong:

- Muội sẽ chờ đại ca về cùng với Tiểu Cầu.

Nhật Phong nhìn nàng:

- Đại ca sẽ về cùng với Tiểu Cầu.

Gã hán nhân cầm còi thổi toe toe.

Chiếc giỏ đan bằng tre có Lãnh Nhật Phong từ từ kéo lên. Đứng trong giỏ, Nhật Phong khoát tay ra hiệu cho A Tú rời khỏi Hắc Mộc Nhai.

A Tú thở một tiếng lường hai gã hán nhân rồi mới quay lưng trở khinh công rời khỏi Hắc Mộc Nhai.

Chiếc giỏ mây tre được kéo lên đến cửa hang đá, thì có hai ả thị nữ đón chàng.

Hai ả thị nữ cung kính cúi đầu xá Nhật Phong.

Nhật Phong nói:

- Phiền nhị vị cô nương đưa tại hạ đến diện kiến Ngọc Diện kỳ nữ Nhược Mai Lâm.
- Nhược thư thư đang chờ công tử, mời công tử theo chúng tôi.

Nhật Phong theo chân hai ả thị nữ. Hai người đó đi phía trước chàng, vừa đi vừa rải những đoá hoa tươi. Đi độ ba mươi trượng thì đường chia làm năm ngã.

Hai ả thị nữ rẽ trái dẫn Nhật Phong theo một hành lang đã được trang hoàng lộng lẫy. Trên hành lang này, cứ mỗi hai trượng lại có một ả thị nữ đứng chực sẵn, khi Nhật Phong đi ngang thì trải phấn hương lên người chàng.

Nhật Phong cau mày, dừng bước trước khi đi ngang qua ả thị nữ chực chờ. Chàng nói:

- Tại hạ không thích mùi phấn hoa của nữ nhân.

Hai ả thị nữ rải hoa liền dừng bước, nói như ra lệnh:

- Cho các người lui.

Đi đến cuối hành lang đó, thì có một cánh cửa đá chặn ngang. Trên cánh cửa có khắc một cánh bướm sinh động đang đập chờn vỗ cánh trên một nụ hoa chớm nở.

Hai ả thị nữ đứng qua hai bên. Một người nói:

- Thư thư đang chờ Lãnh công tử trong gian thạch phòng này.
- Nhị vị cô nương có thể báo cho Ngọc diện kỳ nữ có Lãnh Nhật Phong đến hội kiến.
- Thư thư đang chờ công tử ở trong đó, mời công tử cứ tự nhiên mở cửa. Tất cả mọi thứ, thư thư đều chuẩn bị để đón công tử.
- Nhị vị cô nương không khách sáo, tại hạ xin mạn phép vậy.

Nhật Phong ngờ đâu mình phải dùng nội lực mới đẩy cửa ra được, nhưng khi tay chàng vừa chạm vào chưa dùng tí sức lực nào thì cánh cửa đã chuyển động xoay vòng mở lối cho chàng.

Trước mặt Nhật Phong không phải là một gian thạch phòng bình thường, mà là có thể ví nó như chốn bí cung của Hoàng tộc.

Tiếng đàn tỳ bà cất lên hòa lẫn cùng tiếng nước chảy róc rách tạo ra thứ âm thanh miên man, êm dịu, những âm thanh kia cũng bắt người nghe liên tưởng đến một cảnh rất trầm tục. Những âm thanh đó phát ra từ phía sau một tấm rèm hồng hồng mà đứng bên ngoài người ta chỉ có thể ví mình như Từ Thức đang lọt vào động tiên.

Tiếng của Nhược Mai Lâm cất lên nghe thật ôn nhu và trong như tiếng ngọc va vào nhau:

- Lãnh huynh đã đến rồi à.
- Nhật Phong đã đến để hội kiến với nàng.
- Huynh hãy vén rèm vào trong này.

Nhật Phong bước đến vén rèm. Chàng sửng sờ bởi cảnh tượng hiện ra trước mắt mình.

Hồi 40**MÔNG ĐIỆN THẦN NỮ**

Mùi trầm hương thơm ngát tỏa từ chiếc lư đồng đặt ngay giữa gian đại sảnh phòng. Chỉ cần vào gian đại chính phòng này thôi thì bất cứ ai cũng cảm nhận một không khí trang nghiêm, nhưng lại pha trộn một chút điều ma quái ghê rợn khiến xương sống phải lạnh toát.

Sự ma quái đó được tạo ra bởi những mảnh lụa đen và trắng được kết đan chéo vào nhau để hình thành những sắc màu tang tóc. Kiếm vương Hoàng Phong quỳ phủ phục trước chiếc lư đồng đang tỏa hương trầm. Xem tư thế quỳ của họ Hoàng chẳng khác nào một nô bộc trung thành đang quỳ chờ di lệnh của chủ nhân.

Ai có thể khiến cho Kiếm vương Hoàng Phong phải phủ phục được. Thiên Luân giáo chủ Lập Ái chẳng? Có lẽ Lập Ái chưa đủ bản lĩnh để bắt Hoàng Phong phải cúi đầu tôn thờ. Vậy Hoàng Phong đang phủ phục trước ai, một cao nhân nào. Ai có đủ bản lĩnh đó, có lẽ chỉ có một mỹ nhân mới khiến cho họ Hoàng sùng bái thôi. Âu đây cũng là lẽ thường trong cõi nhân gian, dùng tướng lụy giai nhân.

Chiếc rèm phía trước Hoàng Phong từ từ vén lên, đôi chân thon dài, thanh nhã xuất hiện. Một đôi chân trần mà có thể nói tuyệt mỹ, hoàn thiện đến từng đường nét. Giai nhân chỉ mới thả hai chân qua khỏi tấm rèm thôi thế mà Hoàng Phong đã thở gấp từng cơn rồi. Cũng chỉ mỗi đôi chân đó thôi mà toàn thân Kiếm vương run lên.

Cùng với sự xuất hiện của đôi chân trần đó là mùi phấn hương dành riêng cho những giai nhân đài các trong hoàng tộc. Mùi phấn hương tưởng như đánh bật cả mùi trầm hương đang tỏa ra kia.

Chiếc rèm vén cao hơn, và giai nhân lồ lộ xuất hiện trong bộ tang y đen mỏng. Cả một thân hình tuyệt mỹ, ẩn hiện những đường cong mập mờ qua những lớp lụa mỏng, sự ẩn hiện đó càng khiến cho nam nhân phải ngộp thở khi chạm mắt vào nàng.

Không biết khuôn mặt nàng đẹp đến độ nào, bởi vì nó được che kín bằng một chiếc khăn lụa đen chỉ chừa đôi mắt sáng như hai vì sao. Nhưng với thân hình này, với ánh mắt này, thì chẳng một ai dám nghĩ sau lớp khăn lụa đen kia lại là một xú nữ, huống chi còn có Kiếm vương Hoàng Phong phủ phục dưới chân nàng.

Nàng bước đến trước mặt Hoàng Phong:

- Mỗi mỗi người không phải là Kiếm vương.

Hoàng Phong gục đầu xuống trước mũi hài nàng :

- Nàng đã biết tất cả rồi.

- Trên thế gian này không có chuyện gì qua được mắt của Mông Diện thần nữ Kiều Vĩ Hồ. Ba lần tỷ đấu với Lãnh Nhật Phong, Kiếm vương đều thảm bại, Kiều Vĩ Hồ tội nghiệp cho người.

Kiều Vĩ Hồ thở dài một tiếng, đỡ Kiếm vương Hoàng Phong đứng lên.

Về mặt Hoàng Phong bối rối vô cùng:

- Ta đúng là kẻ bất tài vô dụng.

- Nhưng trong giang hồ ngoài Lãnh Nhật Phong ra thì đâu còn ai có thể xử kiếm như Hoàng Phong.

- Nhật Phong còn sống thì ta không phải là Kiếm vương.

- Không là Kiếm vương thì ngày người và Mông Diện thần nữ hợp cấn chẳng bao giờ có.

- Mãi mãi ta và nàng chỉ đứng nhìn nhau thôi ư?

Kiều Vĩ Hồ chớp đôi mắt long lanh đen nhánh như hai hạt nhãn:

- Kiều Vĩ Hồ nghĩ cái ngày đó cũng không xa đâu.

Hoàng Phong tròn mắt:

- Cái ngày đó không xa ư?

- Không xa đâu.

Nàng bước đến chiếc ngai sơn son thếp vàng, ngồi xuống với thư thế mà bất cứ nam nhân nào cũng phải ngẩn ngơ khi chiêm ngưỡng nàng. Nếu đã chiêm ngưỡng thì ắt sinh lòng ngưỡng mộ, sùng kính.

Hoàng Phong nhìn nàng bằng cặp mắt ngây dại của kẻ si tình, nặng nợ.

Nàng bắt chân chữ ngũ, hai tay gác lên thành tựa, ống tay áo tang y rút lên để lộ làn da trắng ngần. Một làn da mà có lẽ tất cả những mỹ nhân trong thiên hạ đều thềm thuồng và ao ước.

Có thể nói, Kiều Vĩ Hồ không cần phải để lộ chân diện mục mà chỉ cần phơi những đường nét phụ cũng có thể sai khiến được nam nhân.

Đôi mắt nàng ánh lên khi chạm vào mắt si tình của Kiếm vương Hoàng Phong.

Nàng ôn nhu nói:

- Lập Ái trước đây đã vì Kiều Vĩ Hồ mà chấp nhận cung hình (tự nguyện hiến) để vào làm thái giám trong nội cung. Thế tình yêu của Kiếm vương có thể sánh bằng Lập Ái không?

- Hoàng Phong sấn sàng vì nàng. Há chẳng vì nàng mà Kiếm môn đã tuyệt tích khỏi giang hồ ư?

Hoàng Phong thở dài một tiếng:

- Ta cũng vì nàng tất cả, và cái mạng của ta cũng dâng cho nàng.

- Ai cũng có thể nói được những lời như người, nhưng cả ba lần tỷ đấu với Lãnh Nhật Phong, Kiếm vương vẫn chưa khiến cho Thần Kiếm Giang Đông trở hết tuyệt kỹ của gã.

- Lãnh Nhật Phong dụng kiếm ý.
- Dù là kiếm ý vẫn có cái sở đoản của nó.

Mông Diện thần nữ thờ dài một tiếng nghe thật ảo não, nhưng đến ngay cả tiếng thở ra của nàng cũng khiến cho bất cứ ai nghe được cũng phải nao lòng xót xa.

Có thể nói nàng là biểu tượng của quyền lực khiến cho người khác phải khuất phục nhất là những nam nhân trong giang hồ.

Mông Diện thần nữ chớp mắt nhìn Hoàng Phong :

- Tất cả những gì Kiều Vĩ Hồ muốn đều đang ở trước mắt. Mà cái ngày ta đạt được nó không xa đâu.

- Nàng muốn ta chết bởi tay Lãnh Nhật Phong?
- Kiều Vĩ Hồ không nỡ tàn nhẫn như vậy đâu, mà đúng ra Kiều Vĩ Hồ ngày càng thất vọng với Kiếm vương.

Hoàng Phong gục mặt xuống:

- Ta đúng là kẻ bất tài vô dụng.
- Đừng tự trách mình, mà nên trách người sao lại sinh ra trong khi người có mặt trong cõi nhân thế này.

Hoàng Phong bước đến trước mặt Mông Diện thần nữ:

- Hoàng Phong đúng là không có phận, nàng hãy xử ta đi. Ta chấp nhận chịu bất cứ mọi hình phạt của nàng.

Mông Diện thần nữ nhìn thẳng vào đáy mắt của Kiếm vương Hoàng Phong:

- Đôi mắt của Kiếm vương không còn cái thần của một kiếm thủ. Nhìn vào mắt của Kiếm vương, Kiều Vĩ Hồ biết người không có cái thần của Lãnh Nhật Phong.

- Tay kiếm của Hoàng Phong không thể sánh với đường kiếm của Lãnh Nhật Phong.
- Biết được mình, biết được người, tất có ngày sẽ trở thành một Kiếm vương thật thụ trong thiên hạ võ lâm.

Mông Diện thần nữ chỉ chiếc đôn bên cạnh:

- Kiếm vương ngồi xuống đây đi.

Lời nói của nàng như mệnh lệnh sai khiến Hoàng Phong. Gã lẳng lặng ngồi xuống chiếc đôn bên cạnh Kiều Vĩ Hồ. Nàng nhẹ nhàng đặt bàn tay phải lên vai Kiếm vương. Khi tay nàng chạm vào vai họ Hoàng, y thoáng rung mình. Một cái rung mình ngớ ngẩn của kẻ si tình.

Nàng quay sang nhìn Hoàng Phong. Hai gương mặt như gần chạm vào nhau, và chẳng chỉ có miếng lụa mỏng ngăn cách họ. Hoàng Phong ngửi được cả mùi thơm thoang thoang từ mái tóc nàng

tỏa ra khiến thần trí của gã mù mẫm, ngây ngất. Với cảm giác đó, hai cánh mũi của Hoàng Phong như phồng to lên để cố thu lấy tất cả những mùi phấn hoa tỏa ra từ Kiều Vĩ Hồ và trong lúc khoảnh khắc ngây ngất không làm chủ được mình, y choàng tay qua bờ vai Mông Diện thần nữ.

Nàng thoáng cau mày.

Cái cau mày đó của Kiều Vĩ Hồ đủ khiến cho Hoàng Phong rút tay về.

Kiều Vĩ Hồ ngửa mặt bật lên tràng cười khanh khách.

Tiếng cười của nàng trong vất đến lạ lùng, nghe mà ngỡ như ngọc lưu ly đang khua vào nhau.

Hoàng Phong muốn hỏi vì sao nàng cười, nhưng cổ họng y như có cái gì đó chẹn ngang không nói thành lời. Y lắng nghe tiếng cười của Mông Diện thần nữ mà mặt cứ thẹn dần.

Mông Diện thần nữ nắm tay Kiếm vương:

- Kiếm vương biết chỗ nhược của Lãnh Nhật Phong không?

Hoàng Phong bậm môi. Thoáng những nét ngượng nghịu hiện rõ trên mặt y.

Hoàng Phong lắc đầu:

- Kiếm thuật của Lãnh Nhật Phong hoàn mỹ đến độ ta không phát hiện được cái nhược. Nếu như Hoàng Phong tìm được cái nhược của Lãnh Nhật Phong thì giờ đây y đâu thể tồn tại trong cõi nhân gian này.

- Chàng có muốn biết không?

Sự thay đổi cách xưng hô của Mông Diện thần nữ càng làm cho Kiếm vương Hoàng Phong bối rối hơn.

Y quay sang nhìn Kiều Vĩ Hồ :

- Nàng biết sao?

- Tất nhiên là phải biết.

- Nàng chưa hề đấu kiếm với Lãnh Nhật Phong.

- Nhưng tất cả những cuộc tỷ kiếm giữa Lãnh Nhật Phong và chàng thì Kiều Vĩ Hồ không bao giờ bỏ qua.

- Chỉ thị nhãn thôi mà nàng biết được cái nhược trong kiếm thuật của Lãnh Nhật Phong à?

- Cái hay của nữ nhân là chỗ đó. Nếu nam nhân là kẻ thờ ơ thì nữ nhân là người tinh tế.

Hoàng Phong phần chấn hấn lên:

- Thế nàng có thể cho ta biết cái nhược trong kiếm thuật của Lãnh Nhật Phong là ở chỗ nào?

- Chỗ chữ tình.

Hoàng Phong cau mày:

- Chữ tình?

Y lắc đầu:

- Ta không hiểu.

Mông Diện thần nữ đặt tay lên đỉnh đầu Hoàng Phong :

- Chàng chỉ rèn kiếm, luyện kiếm, đam mê kiếm nhưng lại không có cái óc sâu sa của một kiếm thủ. Nếu người sử dụng trường kiếm thì đòi hỏi sự dũng mãnh, uyển chuyển và chính xác, người sử dụng đoản kiếm thì phải nhanh nhẹn, linh hoạt, với người dùng tâm kiếm thì phải biết cái tâm của họ như thế nào.

Mông Diện thần nữ đặt tay xuống thành tựa:

- Bà lần chàng tỷ thí kiếm thuật với Lãnh Nhật Phong, thì cả ba lần y để lại cho chàng một cái mạng, hỏi xem kiếm của y đâu thể giết chàng. Chính đó là cái nhược của tâm kiếm.

Hoàng Phong nheo mày:

- Đúng, cả ba lần Hoàng Phong đều là kẻ thảm bại nhưng Lãnh Nhật Phong không hạ thủ ta.

- Lãnh Nhật Phong, kiếm đã ra khỏi vỏ nhưng lại trở vào khi đối mặt với Kiếm vương Hoàng Phong.

- Thế ta phải làm gì bây giờ?

- Bá nhân không giết ta, ắt tạo cho ta cơ hội giết bá nhân.

- Ta hiểu ý của nàng rồi, Lãnh Nhật Phong gặp lại Hoàng Phong một lần nữa, y không thể thoát chết bởi tay ta đâu.

Kiều Vĩ Hồ chớp mắt:

- Y sẽ gặp lại chàng ngay thôi mà.

Hoàng Phong hào hứng hỏi:

- Lãnh Nhật Phong đang ở đâu?

- Hắc Mộc Nhai.

- Y đến Hắc Mộc Nhai?

Kiều Vĩ Hồ gật đầu.

Hoàng Phong đứng bật lên:

- Hoàng Phong phải đến đó lấy mạng gã về cho nàng.

Y rút lên với giọng nặng chịch:

- Hoàng Phong sẽ đưa xác gã về cho nàng.

- Hoàng huynh gấp như vậy à?

- Ta không muốn mất nhiều thời gian nữa.

Mông Diện thần nữ Kiều Vĩ Hồ đứng lên, nắm tay Hoàng Phong.

Hoàng Phong thoáng một chút ngơ ngác:

- Nàng muốn chỉ ta điều gì nữa?

Mông Diện thần nữ quay lại đối mặt với Hoàng Phong :

- Vĩ Hồ sẽ chỉ cho huynh tất cả những chiêu kiếm mà Lãnh Nhật Phong đã thi triển với huynh. Sau đó huynh lập lại để xem Vĩ Hồ phá chiêu kiếm đó như thế nào.

Hoàng Phong tròn mắt ngạc nhiên nhìn nàng :

- Nàng có thể lập lại tất cả những tuyệt chiêu ý kiếm của Lãnh Nhật Phong à?

- Sao lại không được?

Vĩ Hồ chỉ vào trán mình:

- Cái đầu của Mông Diện thần nữ không phải là cái đầu của huynh đâu.

Nàng đổi giọng thật nghiêm:

- Chúng ta bắt đầu chứ.

- Nàng hãy xuất thủ đi.

- Kiếm của huynh đâu?

- Nàng muốn nói đến thanh Long kiếm. Nó đã bị gãy rồi.

Vĩ Hồ nheo mày:

- Thôi cũng được.

Hoàng Phong ngậm ngừng:

- Ta kiếm chứng kiếm thuật với nàng cũng phải dùng đến kiếm sao.

- Huynh cứ xem Kiều Vĩ Hồ là Lãnh Nhật Phong.

- Nhưng đây là...

Mông Diện thần nữ cướp lời Kiếm vương :

- Đã là một kiếm thủ, khí kiếm rút khỏi vỏ thì kiếm phải vô tình.

- Nhưng ta không nữ.

- Nếu huynh nói câu đó thì cái mạng của huynh đã xem như gởi cho Lãnh Nhật Phong rồi. Bắt đầu đi.

Mông Diện thần nữ Kiều Vĩ Hồ bước thẳng đến phía trước sau bức rèm lấy ra hai thanh kiếm. Nàng nhét vào tay Hoàng Phong một thanh, gằn giọng nói:

- Kiếm của Kiều Vĩ Hồ vô tình lắm đó.

Mông Diện thần nữ vừa nói dứt lời rút xoạt thanh trường kiếm. Nàng nhìn Hoàng Phong:

- Huynh chú ý xem muội thi triển những thế kiếm của Lãnh Nhật Phong.

Hoàng Phong gật đầu.

Thanh trường kiếm trong tay Kiều Vĩ Hồ vụt lên. Đường kiếm của nàng không một chút hoa mỹ mà lại nhoáng lên như một ánh chớp rồi vụt tắt, nhưng trường y của Hoàng Phong đã bị rọc một đường dài từ trên xuống dưới.

Kiều Vĩ Hồ thu kiếm lại:

- Huynh đã nhận được gì ở chiêu kiếm đó.

- Chiêu kiếm mà nàng thi triển chẳng có xuất xứ từ môn phái nào. Nó chỉ là một thứ kiếm tầm thường.

Vĩ Hồ cau mày:

- Huynh nhìn lại mình đi.

Hoàng Phong giật thót người. Nhưng lời của Kiều Vĩ Hồ bắt y phải nhìn lại người y. Hai vạt áo trường y của gã đã bị cắt rời mà gã không biết.

Hoàng Phong biến sắc.

Kiều Vĩ Hồ nhìn Hoàng Phong nói:

- Chiêu kiếm vừa rồi phải của Lãnh Nhật Phong không? Nếu tâm của gã không có chữ tình uẩn khúc thì mạng huynh đã thuộc về Lãnh Nhật Phong rồi. Cái hay cái ảo diệu trong kiếm thuật của Thần Kiếm Giang Đông Lãnh Nhật Phong chính là do y đã nhập tâm vào kiếm. Khi y xuất kiếm phát chiêu, tâm củay muốn giết người thì kiếm sẽ vấy máu, y không giết người thì kiếm sẽ chui trở lại vào vỏ.

Nàng bước đến đối mặt với Hoàng Phong :

- Huynh đã hiểu rồi chứ?

Hoàng Phong bẽn lẽn:

- Hoàng Phong đã hiểu.

- Huynh đã hiểu rồi hả?

Hoàng Phong gật đầu.

Kiều Vĩ Hồ trầm giọng nói:

- Thế thì huynh hãy thi triển lại đường kiếm của Lãnh Nhật Phong đi.

Hoàng Phong bối rối hẳn lên:

- Sao... nàng bắt ta phải thi triển lại chiêu kiếm đó nữa à?

- Hãy coi Vĩ Hồ là Lãnh Nhật Phong. Huynh đừng làm cho Vĩ Hồ phải thất vọng về huynh.

Hoàng Phong thở dài;

- Ta sợ.

- Vĩ Hồ không sợ mà huynh lại sợ sao.

Nàng thét lên như ra mệnh lệnh:

- Hãy rút kiếm ra đi, nhanh lên.

Tiếng thét của nàng lạnh lạnh khiến Hoàng Phong giật mình. Hữu thủ nhanh như cắt đặt vào đốc kiếm.

- Xoạt...

Kiều Vĩ Hồ lùi nhanh về sau ba bộ. Hoàng Phong nhìn thanh trường kiếm trong tay mình, đôi mắt của gã ánh lên những tia nhìn sắc như bảo đao bảo kiếm.

- Kiếm vô tình... Kiếm vô tình... Kiếm vô tình...

Những lời của họ Hoàng chẳng khác nào những tiếng than vãn của kẻ si tình, nhưng không được tình đáp lại, và sau những lời đó, y thét lên một tiếng thật lớn. Một ánh chớp bạc vụt ra, mặc dù không nhanh như đường kiếm của Kiều Vĩ Hồ thì triển nhưng cũng không thiếu sự chuẩn xác và tàn độc.

Hoàng Phong ngờ đâu Kiều Vĩ Hồ sẽ tránh đường kiếm chết chóc của mình, nhưng nàng vẫn bất động như một pho tượng. Sự bất động của nàng khiến y bấn loạn, nhưng kiếm đã biến thành tử chiêu sát nhân, Hoàng Phong đâu thể có bản lĩnh để thu kiếm về.

- Rét...

Mũi kiếm cũng rọc một đường dài từ trên xuống, cùng với tiếng trang y bị rọc còn có những âm thanh loảng xoảng kỳ lạ.

Khi Hoàng Phong thu được kiếm về thì Kiều Vĩ Hồ đã gục xuống sàn nhà.

Hoàng Phong thất thần buông kiếm, nhảy đến ôm xốc nàng :

- Vĩ Hồ... Vĩ Hồ... Ta đã giết nàng rồi sao?

Vĩ Hồ nhìn Hoàng Phong bằng ánh mắt ngầu đục:

- Kiếm vô tình. Kiếm của huynh không giết được Lãnh Nhật Phong nhưng lại lấy mạng Kiều Vĩ Hồ. Hoàng huynh đã nợ Vĩ Hồ một cái mạng tình, huynh phải trả cho Vĩ Hồ.

Hoàng Phong hồi hải nói luôn:

- Ta sẽ trả cho nàng... ta trả cho nàng.

Y vừa nói vừa thộp thanh trường kiếm. Nhưng Vĩ Hồ đã chớp mắt lắc đầu:

- Muội cần cái mạng của Lãnh Nhật Phong chứ không phải mạng của huynh. Huynh hãy đến Hắc Mộc Nhai bằng mọi giá phải lấy mạng y đem đến trước linh cữu của Kiều Vĩ Hồ.

- Ta sẽ lấy mạng Lãnh Nhật Phong.

- Huynh đi đi.

- Ta phải đi trong lúc này ư?

Kiều Vĩ Hồ gật đầu:

- Huynh đi đi... Vĩ Hồ muốn huynh đến Hắc Mộc Nhai lấy mạng Lãnh Nhật Phong. Huynh không muốn đi à?

- Nhưng còn nàng.

- Vĩ Hồ sẽ theo huynh bằng tâm linh của mình.

Hoàng Phong ôm ghìet lấy Kiều Vĩ Hồ :

- Ta sẽ đi... ta sẽ đi...

- Huynh đi ngay đi. Trước khi Kiều Vĩ Hồ nhắm mắt thì Vĩ Hồ không muốn dùng khí của huynh tiêu tan bởi cái chết của Vĩ Hồ.

- Vĩ Hồ... Hoàng Phong này yêu nàng, tôn thờ nàng. Khi ta lấy xong cái mạng của Lãnh Nhật Phong sẽ xuống tử thành tìm nàng. Nàng hãy chờ ta.

Vĩ Hồ gật đầu:

- Vĩ Hồ sẽ đợi Hoàng huynh.

Hoàng Phong đặt nàng nằm xuống sàn đại sảnh. Y gượng nói:

- Huynh sẽ đi lấy mạng Lãnh Nhật Phong.

- Huynh đi đi.

Hai giọt lệ rịn ra từ hai bên khóe mắt nàng, càng khiến cho Hoàng Phong xót xa hơn.

Hoàng Phong thở dài một tiếng rồi bậm môi đứng lên. Y nhìn lại Kiều Vĩ Hồ một lần nữa rồi mới chịu quay lưng rời khỏi gian đại sảnh.

Khi Hoàng Phong mất dạng rồi, Kiều Vĩ Hồ từ dưới đất bật đứng lên. Chiéec khăn lụa che mặt được nàng tháo ra. Hai cánh môi đỏ mọng như đóa hoa hàm tiếu cất lên tràng cười đắc ý vô cùng.

Nàng cắt tràng cười tiếu ngạo đó, quay mặt vào trong tấm rèm:

- Lập Ái... Hoạt cảnh Kiều Vĩ Hồ đóng đạt chứ?..